

divadelní HROMADA

*upravují
samotvorských
divadelníků,
loutkářů a recitátorů
ve Východních Čechách,
na pomoci
Moravy a v části
Sudeta*

XVII / 1996

**... Až se v umění doberete
té pravdy a víry,
jaká je v dětských hrách,
pak se můžete stát
velkými herci.**

3 VE VOLNÉM STYLU

(ZPRÁVY VSVD)

4 IMPULSY Z IMPULSU

Zaznamenalí jsme o prázdninách
V září

Zasvěcení do divadla aneb základy režie

5 Porotce. jako aktivní činitel v amatérském divadel.dění
- vyčichlé nebo aktuální ?

Propozice soutěže Divadla jednoho herce 1997

6 Pohárek SČDO 1997

Proseč Terézy Novákové 1997

7 VIDĚLI JSME

BABIČKA - výpravný úryvek

8 Jesličky Hradec Králové - Milá sedmi loupežníků

9 Jesličky Hradec Králové - Tři sněhuláci

10 PRKNA PRAŠTĚLA

Meziměstské divadelní hry

23. loutkářská přehlídka v Libčanech "O cenu Ma-
těje Kopeckého"

Opět překvapil

11 Z divadelního programu
Štronzo

11 PRKNA BUDOU PRAŠTĚT

"Had" připravuje Čarostřelce

**12 VÝCHODOČEŠI NA NÁRODNÍCH
PŘEHLÍDKÁCH**

Vysoké 1996 skončilo. Ať žije Vysoké 1997 !

14 45. Loutkářská Chrudim

16 Jiráskův Hronov

2. Národní přehlídka seniorského divadla

Wolkerův Prostějov 96

17 Dětská scéna

19 NESTOŘI A KANDRDASOVÉ

Antonín Fendrych

20 VE SLUŽBÁCH THÁLIE (JUBILEA, PODĚKOVÁNÍ)

Martin Dvořák

21 Jarmila Daňková

22 Josef Mlejnek

Miloslav Šůva

23 Alexandra Novotná

Hana Hošková

Jitka Zajíčková

24 Libuše Nováková

25 Vladimír Zajíc

26 PELMEL (MIŠMAŠ)

UZÁVĚRKA XVIII.ČÍSLA:

17.2.1997

*Příspěvky a foto prosíme
zasílat pouze na adresu:*

IMPULS

Okružní 1130

500 03 Hradec Králové

HROMADA XVII/1996

VYDÁVÁ:

Středisko amatérské kultury

IMPULS

Okružní 1130

500 03 Hradec Králové

telefon: 049/42769

tel./fax.: 049/46560

ve spolupráci

s Volným sdružením

východočeských divadelníků

vychází 3x ročně

REDAKCE:

Josef Tejkl, Alena Exnarová,

Mirka Císařová, Karla Dörrová,

Jan Merta.

GRAFICKÁ ÚPRAVA:

Mario Alfieri

PŘEPIS:

Michal Dřina

neprošlo jazykovou úpravou

uzávěrka tohoto čísla:

15. října 1996

registrováno na RK OÚ

v Hradci Králové

pod č. 31/91

vychází za finančního přispění

MK ČR

náklad 420 ks

Předkládáme Vám nové číslo Hromady č. 17. Číslem 16 došlo ke střídání stráží. Z úzké skupinky lidí, kteří se po odchodu Mirky Císařové o vydávání Hromady starali, odchází Alena Exnarová, z důvodů nedostatku času a velkého pracovního zaneprázdnění. Alena Exnarová byla v její redakci od samého počátku. Za její práci jí patří samozřejmě velký dík a uznání. Novému vedení (vedoucí funkci přebírá J. Tejkl) přejeme do nové činnosti mnoho úspěchů. Impuls je nyní vybaven počítačem a dřívější poněkud provizorní řešení přípravy Hromady se dostává v závěrečné fázi přímo do rukou výtvarníka Impulsu Maria Alfieri, který bude mít na grafickou úpravu časopisu více prostoru a technických možností.

Rada VSVD se sešla za uplynulé období pouze jedenkrát, a to až po prázdninách, v září. Jednala o nástinu činnosti v nové sezóně. Vrcholem sezóny 1996 byly jako obvykle ústřední přehlídky. Dětská scéna v Ústí n. Orlicí, Loutkářská Chrudim, Jiráskův Hronov. Na podzim pak FEMAD a Vysoké nad Jizerou. Kromě poslední na všech ostatních účinkovaly soubory z našeho kraje. O většině z nich je podáváno svědectví v tomto čísle Hromady.

- Na počátku prázdnin byla v Jaroměři úspěšně realizována týdenní letní škola Mladého divadla.
- Inspirace bude v příštím roce pořádána až koncem září a pravděpodobně opět v Letohradě.
- Přehlídka Mladého divadla se uskuteční pro změnu v Úpici pod patronací P. Švorčíka.

Do tohoto podzimního čísla Hromady je opět vložen časový plán všech soutěžních přehlídek, které proběhnou v roce 1997. I se závaznými termíny přihlášek na krajské přehlídky. Je také přiložen vzor formulace přihlášky, tentokrát jednotný pro všechny druhy divadla. Nezapomeňte na něj a nezaložte si jej. K jednotlivým přehlídkám nebudeme již další výzvy rozesílat. Je třeba, abyste se uvedenou tabulkou řídili a včas do uvedených termínů zaslali přihlášky na adresu Impulsu v Hradci Králové, který spolu s VSVD přehlídky organizuje a je jejich garantem.

Rada VSVD plánuje příští svoji schůzku společně s širší radou na 30. listopad do Jazz klubu Satchmo, který byl zřízen v nově opraveném domě vedle Klicperova divadla v Hradci Králové. Tak jak bylo na předcházející schůzi dohodnuto, bude volná diskuse členů širší rady a dalších případných zájemců zaměřena na téma, které uvede krátkým vstupem Ruda Faltejsek - O smyslu ochotnického divadla v současné době. Začátek v 10.00 hodin. Těšíme se na setkání s vámi na některé z plánovaných divadelních akcí.

VE VOLNÉM STYLU (ZPRÁVY VSVD)

Opět zvěřejňujeme pro Vaši informaci a kontrolu seznam dalších platičů příspěvků, které došly na adresu VSVD.

J. Merta

Platiči příspěvků pro rok 1996

Jednotlivci:

Hana Bahenská PU
Dr. Milena Duchoňová SY
Jaroslava Čadílková SY
Marie Grmelová SY
Petr Lanta TU
Miroslav Kužel HK
Alexandra Novotná CR
Václav Novotný CR
Miroslava Králová JC
Pavel Hladík PU

Soubory:

LS MAK Svitavy
DS Heřman Heřm. Městec
DS J.K. Tyl Meziměstí
LS "C" Svitavy

Jako na zástupce Volného sdružení východočeských divadelníků se na mne v průběhu národní přehlídky venkovských divadelních souborů obrátil předseda SČDO Josef Doležal. V průběhu debaty se objasnilo, že východočeský region je z hlediska vzorně vypracované mapy SČDO bílým místem jen zdánlivě. Díky dosavadním zachovaným organizačním strukturám (Impuls a VSVD) funguje divadelní amatérská komunita samostatně ve všech potřebných složkách. Slíbila jsem, že potřebné kontakty na SČDO budou zachovány i v našem regionu. Předpokládám, že podle zájmu amatérů jsou a budou i v našem regionu realizovány nadále postupové výběry a přehlídky na akce vyhlašované SČDO pro celé území republiky. Pokud by se podmínky v regionu nějak podstatně změnily a vyhrotily, budou samozřejmě hledány všechny cesty k přežití i prostřednictvím SČDO. Jde totiž o společnou věc. O současnost i budoucnost amatérského divadla.

Mirka Císařová

VSVD - VOLNÉ SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ

IMPULSY Z IMPULSU

Zaznamenali jsme O P R Á Z D N I N Á C H

Impuls ve spolupráci s Divadlem Jesličky připravil pro Šrámkovu Sobotku opět "Poetické odpoledne". Komponovaný program byl předveden tentokrát v interiéru, a to v sále spořitelny, z důvodu deštivého počasí. Kromě poslechu uměleckého přednesu "jesličkářů" mohli diváci zhlédnout i loutkové divadlo pro děti Byl jednou jeden... v podání dvojice loutkoherců POLI z Hradce Králové. Všichni vystupující dokázali přispět k příjemné atmosféře odpoledne.

Již tradičně byla uspořádána Dílna mladých divadelníků, na jejíž přípravě a průběhu se podílel Impuls a VSVD. Dílny se tentokrát účastnili i potenciální vedoucí mladých kolektivů, pro něž hlavní lektor Matěj Šefrna zpracoval velmi přitažlivý projekt. Celotýdenní putování po stopách Exupéryho Malého prince je zdokumentováno Matějovou videokamerou a dvanáct účastníků dílny si sestříhaný záznam své práce bude moci u autora objednat. Dva večerní přednáškové vstupy uskutečnil také lektor Vladimír Zajíc, první na téma: Autorská práva a současné formy registrace nových souborů, druhý vstup byl věnován dramatizacím a jejich úskalím.

Východočeské soubory, tak jak je oznámilo naše minulé číslo, si vedly na celostátní mezioborové divadelní přehlídce JH dobře a o jejich produkci se hojně diskutovalo. Kromě dvou představení Divadla Jesličky (Pavilón č. 6 a Veselohra na mostě), úpického Jednoho jara v Paříži a vystou-

pení Čmukařů se Sedmi trpaslíky a Sněhurkou byla ještě operativně zařazena v průběhu přehlídky z důvodu nemoci v souboru Filtré Praha východočeská inscenace Byl jednou jeden... hradeckých loutkářů POLI, a to na základě výsledků Loutkářské Chrudimi. Letošní JH se vyznačoval dalším nárůstem počtu mladých v dílně pořádané Artamou Praha.

Po uzávěrce tohoto čísla: proběhl 5. listopadu v Hradci Králové v pořadí druhý dramaturgický seminář pro učitele týkající se především výběru básní i prózy vhodných pro žáky základních škol. Seminář pořádal Impuls Hradec Králové, vedl ho, tak jako loni s úspěchem činil, lektor Jaroslav Provazník z Prahy.

V Z A Ě Í:

se poprvé sešla odborná rada pro činoherní a dětské divadlo a pro umělecký přednes založená při Impulsu.

Její složení je následující: prof. Jan Císař, Vladimír Zajíc, Alexandr Gregar, Josef Tejkl a Karla Dörrová.

Posláním rady je sledování vývoje ve jmenovaných oborech a metodické zaměření na vybrané problémy. Ze setkání vzešel návrh zřízení cyklického vzdělávání režisérů, na bázi podobného principu, který uplatňovala dřívější Lidová konzervatoř Věk s velmi zajímavými výsledky. Projekt připravili prof. Jan Císař a Vladimír Zajíc / viz následující text /.

-KD-

ZASVĚCENÍ DO DIVADLA aneb

ZÁKLADY REŽIE

IMPULS - středisko amatérské kultury otevírá vzdělávací program pro mladé divadelníky, především pro ty, kteří se v amatérských divadelních souborech hodlají věnovat režii. Program je rozvržen do čtyř víkendových soustředění (duben až červen), a na základě potřeby a zájmu se v návaznosti předpokládá otevření týdenního semináře v červenci. Vzdělávací program je ryze elementární, má poskytnout seznámení s prvky a výrazovými prostředky divadla, tedy poskytnout abecedu, základní gramatiku nebo, chcete-li, prstoklad pro složení divadelní inscenace, která se před diváky proměňuje v představení. Poskytnout východiska pro možnosti režie, tedy ukázat jistou cestu, jistý receptář, kudy při režirování hry kráčet, a to v konkrétní realizační sféře.

T é m a t a p r o s o u s t ř e d ě n í:

- 1) Dramatický text jako takový - dramaturgické přečtení, tedy nalezení možností, které text pro výklad hry a inscenování poskytuje.
- 2) Dramatický prostor a divadelní prostor - režijní vidění a uchopení prostoru, jaké možnosti a šance

poskytuje, jak jej organizovat, strukturovat.

3) Hudba v inscenaci - její funkce a zasvěcení do použití od pouhého scénického podkresu k výrazně dramatickému činiteli.

4) Definice režie a její smysl v divadle - to jest konkrétní práce především s hercem, aranžmá - mizanscéna, konstituování významu a smyslu, znak v inscenaci.

Tyto čtyři tématické celky nebudou v soustředění v takto čisté podobě, naopak, výuka, hledání, se bude ubírat cestou vzájemného ovlivňování a navazování vztahů, uvědomování si vazeb těchto témat.

Podrobnější informace v dalším čísle Hromady. Zveřejňování v denním tisku a v rozhlase v průběhu února 1997.

POROTCE
JAKO AKTIVNÍ
ČINITEL
V
AMATÉRSKÉM
DIVADELNÍM
DĚNÍ
-VYČICHLE,
NEBO
AKTUÁLNÍ?

(Z vlastního archivu, psáno cca před deseti lety)

K tomuto zamyšlení mě přivedla občas vyslovená, častěji jistě pouze uvažovaná otázka :

" Ty do toho divadla pořád jenom kecáš, nebo jsi ho taky někdy dělal ?"

Každý, koho se tato otázka týká, si bezděčně v duchu (slabší povahy i nahlas) zbilancují požadovaná fakta svého konání, aby sám sebe pomohl ubezpečit, že je platným členem " společnosti s výsadními právy " vyslovit se k náležitým problémům tvořivě a aktuálně, a to prostřednictvím divadla, byť formou rekapitulace.

Samozřejmě, že praktické zkušenosti z divadelní " kuchyně " jsou k nezaplacení a mohou být i zdrojem rychlejší orientace v tvůrčím zázemí hodnoceného souboru a při odkrývání " jádra pudla " případných omylů. V žádném případě však ještě nejsou zárukou kvality práce porotce. Praktickou a teoretickou vybavenost porotce musí totiž nutně doplňovat schopnost přiblížit se co nejvíce psychice a názoru kolektivu, se kterým vstupuje do kontaktu, schopnost rozkrýt jeho záměry a směřování, uvědomit si jeho možnosti, přednosti i potřeby, cílevědomost či nahodilost při volbě výraziva, odhalit slabší stránky v kontextu dílčích i dlouhodobějších výsledků činnosti souboru.

Teprve takto vybavený porotce, jehož dalším, dosud neuvažovaným, pracovním předpokladem je globální a zároveň podrobná znalost stavu našeho amatérského divadla ve všech aspektech, může zodpovědně přistoupit k hodnocení zhlédnutého představení, může tvořivě vstoupit do konkrétní započaté práce souboru, může, pokud získá důvěru kolektivu, ovlivnit jeho budoucí tvář na základě společně zvažované koncepce celkové činnosti. Je samozřejmě výhodnější pro obě strany, může-li porotce sledovat konkrétní práci v domácím prostředí amatérského kolektivu průběžně v jejím vývoji závislém mimo jiné i na vnitřních proměnách souboru. Porotce by měl vést soubory rovněž k vědomí, že je dobré vzájemně konfrontovat tvorbu na základě výměnných

představení, pracovních setkání (dílen) a přehlídek nejrůznějšího druhu, zároveň však nelze spoléhat na fakt, nebo s ním kalkulovat, že případná samotná účast na vrcholné přehlídce upevní a zabezpečí společenskou a uměleckou prestiž souboru, že sama o sobě zabezpečí další životaschopnost kolektivu bez dalšího usilovného hledání a objevování vlastní cesty od sebe k divákovi prostřednictvím divadla.

Celkový systém práce porotce je podřízen obsáhlým zásadám a kritériím, jejichž zažití je přímo úměrné délce trvání porotcovské praxe i určité tvůrčí invenci v tomto mnohdy nepopulárním oboru.

- KD -

PROPOZICE
SOUTĚŽE
DIVADLA
1 HERCE
1 9 9 7

Svaz českých divadelních ochotníků vyhlašuje
III. ročník národní přehlídky
DIVADLA JEDNOHO HERCE
v Čelákovících.

Poslání soutěže je soustředit aktivitu neprofesionálních herců a režisérů na tvorbu v oboru divadla jednoho herce a propagovat je mezi širokým okruhem amatérů. Soutěžní inscenace mohou čerpat z nejrůznějších předloh a podkladů s cílem vytvořit základ pro skutečnou hru např. hru - monolog, hru - žalobu, hru - výpověď, hru - revokaci

a pod. Ve výkonu interpreta se předpokládá maximální proměna textové či syžetové předlohy do aktivní hry hercké postavy. Soutěž se mohou zúčastnit neprofesionální interpreti starší 15 let v činoherním, loutkovém či mimickém projevu s minimálním rozsahem inscenace 40 minut, u inscenací určených dětem 25 minut. Soutěž probíhá dvoukolově. První stupeň je výběrový s individuálním výběrem nebo mezioblastní přehlídkou, druhý stupeň je národní přehlídka v Čelákovících.
(Regionální přehlídku pro východočechy uspořádaly 9. a 10. listopadu 1996 Kulturní služby města Moravská Třebová ve spolupráci s IMPULSEM a VSVD).

Individuální přihlášku do soutěže je možné podat na tiskopisech přihlášek - evidenčních listech souboru a inscenací vydaných ARTAMOU nejpozději do 31. ledna 1997 na adresu Zdeněk Für, Kulturní dům 250 88 Čelákovice K přihlášce je nutné přiložit textovou předlohu inscenace, údaje o interpretovi, režisérovi příp. scénografovi a dalších.

Mezioblastní kola kromě východních Čech organizují po vzájemné dohodě oblastní organizace SČDO. Individuelní výběr či mezioblastní kola musí být ukončena nejpozději do 31. března 1997.

Národní přehlídka se uskuteční ve dnech 23. až 25. května 1997 v Kulturním domě v Čelákovících. Kromě soutěžních inscenací budou součástí národní přehlídky odborné semináře, hodnocení inscenací. Soutěžící je povinen se těchto seminářů a hodnocení zúčastnit.

Finanční podmínky mezioblastních kol stanoví pořadatelé. Účastníkům národní přehlídky v Čelákovících-individuelním

členům i kolektivním členům SČDO (OREL, SOKOL, Divadelní centrum Pobeskydí) hradí pořadatel po předložení dokladu (průkaz SČDO či ORLA, SOKOLA , DCP) ubytování a dopravu. Ostatní účastníci si veškeré náklady hradí sami.

PROPOZICE SOUTĚŽE
MONOLOGŮ, DIALOGŮ A
INDIVIDUÁLNÍCH VÝSTUPŮ
S LOUTKOU

POHÁREK
SČDO - 1997
MEMORIAL
ZDENĚKA
KOKTY

Svaz českých divadelních ochotníků vyhlásil jubilejní XXV. ročník soutěže monologů a dialogů POHÁREK SČDO a rozšířil soutěž o čtvrtou kategorii individuálních výstupů s loutkou.

Soutěž usiluje o rozšíření obzoru v široké škále dramatické literatury a nabízí možnost tvůrčí práce na režijní přípravě a na vlastním studiu hereckého projevu dramatické postavy. Smysl tkví ve využívání bohatosti a cílevědomosti hereckého projevu a nikoli ve formální bezobsažné exhibici interpretů. Výběr předlohy není nijak tematicky či žánrově omezen.

Soutěž je dvoukolová. Oblastní výběrová kola a národní přehlídka. Soutěž je určena amatérům starším 15 let. Soutěží se v kategorii mužský a ženský herecký monolog, nově i individuálním výstupu s loutkou s časovým limitem 10 minut a dialog (max. 3 osoby) s limitem do 13 minut. V každé kategorii smí však interpret vystupovat pouze jednou.

Přihlášky s textovou předlohou a anotací vystoupení t.j. stručným a výstižným uvedením výstupu k objasnění kontextu hry či události, nutno zaslat do 20. ledna 1997 na adresu: **IMPULS, Slovesné obory Okružní 1130 500 03 Hradec Králové**

Oblastní kolo pro východočechy pořádá VSVD a IMPULS 25. ledna 1997 v Čachnovské hospodě u Proseče.

Do soutěžního programu národní přehlídky v Přerově ve dnech 19. až 20. dubna 1997 budou zařazeni nominovaní účastníci jednotlivých oblastních kategorií oblastních kol. Pořadatelé oblastních kol zašlou přihlášky nominací s textovou předlohou a anotací řediteli národní přehlídky příteli Andělínu Vylíčilovi, 750 00 Přerov, Svornosti 8 nejpozději do 5. března 1997.

PROSEČ
TERÉZY
NOVÁKOVÉ
1997

Osvětová beseda Proseč, Obecní úřad Proseč, Referát kultury Okresního úřadu Chrudim, Středisko amatérské kultury Impuls Hradec Králové vyhlásují 15. ročník soutěže "Proseč Terézy Novákové 1997".

Propozice:
Soutěže se může zúčastnit každý občan České republiky, který má vztah k východočeskému regionu. Autor, který se zúčastní soutěže, musí být starší patnácti let a nesmí být členem Obce spisovatelů nebo Syndikátu novinářů ČR. Podmínky soutěže:
Všechny soutěžní práce musí být původní a dosud v soutěžích neobeslané. Přijímají se pouze

práce ve strojopise, a to ve třech kopiích na papíru formátu A4. Každá stránka musí být očíslována a v pravém rohu opatřena názvem práce. Rozsah jednotlivých prací je omezen na maximální počet 50 stran.

Soutěží se ve dvou kategoriích:

1. kategorie: próza - všech žánrů
2. kategorie: poezie - sbírky básní a ucelené soubory (minimální počet básní - 10)

Soutěž je anonymní. Ke všem zaslaným pracím je třeba připojit přihlášku. Průběh a odborné řízení soutěže zajišťuje referát

kultury OkÚ v Chrudimi.

Všechny soutěžní práce je třeba odeslat nejpozději do 31. ledna 1997 na adresu: Okresní úřad, referát kultury, Pardubická 67, 537 18 Chrudim.

O přijetí prací rozhoduje soutěžní porota a jí přísluší právo neudělit některé ceny nebo je rozdělit.

Udělením cen zůstávají autorská práva pro účastníky nedotčena.

Odměny v každé kategorii obdrží soutěžící, kteří se umístili na prvních třech místech, peněžité odměny ve výši 2.500, 1.500, a 1.000 Kč. Porota může udělit.

i čestné uznání. Peněžité odměny za umístění není honorář.

Kromě peněžitých odměn bude předána i věcná cena Střediska amatérské kultury Impuls Hradec Králové výraznému mladému talentu a věcná odměna Obecního úřadu Proseč za práce vztahující se k Proseči nebo blízkému okolí.

Vyhodnocení soutěže se uskuteční na setkání autorů v září 1997 v Proseči u Skutče. Autoři budou o přesném termínu včas informováni.

Upozornění : Soutěžní práce nebudou autorům vráceny zpět.

VIDĚLI
JME

V kontextu českého amatérského divadla je Vrágovo katastrofické divadlo z Hradce Králové fenoménem, příležitostným odkudsi z vesmíru, poučeno záhadnými galaktickými zákonitostmi, jež my, lidé racionální, patrně z neznalosti těchto zákonitostí nazýváme nepřesně inzitivními a základním pocitem při dešifrování téhož jeví se nám chaos.

Podobně se zdálo též v Divadle Jesličky 4. října 1996, kde Vrágova formaci ověřila porota Goethových Jesliček vavříny v soutěži souborů. Zlí jazykové tvrdí, že se tak stalo pro samojedinnost, neboť jiný soubor nesoutěžil a Vrágovci tudíž neměli konkurenci.

Fajnšmekři však postřehli, že režisér Vrága obsadil do role Babičky Magdalény Novotné 74- letou Lenku Novotnou, a to zcela intuitivně, netuše ani zbla tuto souvislost. Podobně šťastně obsadil veleplesem zvaným v civilu Mnohozvře Sultána, Tyrta a veškerou faunu, v kuse fungující, či spíše existující.

Po stěžejní inscenaci Stařec a moře působí následující dvě (Ferda Mravenec a Babička) málo chaoticky. Jako by Vrágovi kdosi prznil jeho osobitý rukopis jedem divadelní osvěty. Je sice pravdou, že ředitel Klicperova divadla Zeman po shlédnutí jedné minuty Ferdy Mravence uprchl do lesů, ale to neznamená, že by tvůrce

Vrágova formátu měl propadnout sebeuspokojení.

Věříme, že Babička je pouhým nadechnutím před projektem formanovské údernosti. Mýlíme-li se, pak nezbyvá, než nostalgicky sledovat videozáznam legendárního kusu Stařec a moře. Ten existuje a černý trh kvete!

BABIČKA

VÝPRAVNÝ
ÚRYVEK

JESLIČKY HRADEC KRÁLOVÉ

MILÁ A SEDMI LOUPEŽNÍKŮ

Se zajímavou inscenací, dramatizací, muzikálem či recitačním pásmem výrazně tíhnoucím k divadelnímu tvaru, se představila Ema Zámečnicková se svým souborem dospívající mládeže - studentů. Tentokrát společnou prací chlapců a děvčat. Vybrala k tomu básnickou sbírku Viktora Dyka Milá sedmi loupežníků. Tato romantická předloha z dob bouřlivého, ještě mladého Dykova období, je svým zaměřením i obsahem adekvátní právě věku těchto herců. A patří tedy výběr předlohy k základním pozitivům uvedené inscenace. Stejně pozitivní je její převod do konkretizovaného načrtnutého příběhu, který v původní sbírce je jen tušen a hlavně je nabízen v prologu. Načrtnutý proto, že jistá dějová linka je jednáním vytvořena na jevišti, kde příběh prezentuje, zřetelně a vykládá. Celá inscenace je založena hlavně na fyzickém jednání chlapců - loupežníků, kterým je charakterizováno nejen prostředím, ale i chování celé skupiny, a na proměně vztahů Milé, jejíž postava je nápaditě ztvárněna čtyřmi dívkami, které sice jedna-jí společně, ale každá nese jiný její vnitřní hlas. Divadelní jednání obou skupin je pak doplňováno a místy vykládáno početnými songy, jimiž jsou verše V. Dyka zhudebněny J. Zámečnickem, a také úvodními i závěrečnými romantizujícími slovy prologu (P. Tejkl), která zní do setmělého sálu z amplionu a přispívají k většímu pochopení příběhu a hlavně ke zpřítomnění doby, ve kterém Dykova básnická sbírka vznikla. Od tohoto sdělení se odráží nebo konfrontují vstupy dalších inscenačních prostředků. Současná a mládeži velice blízká hudba, souznějící s obsahem songů, i současné jednání chlapců - loupežníků v silových akčních rvačkách jako hry mezi sebou, charakterizujících nejen je samé, ale odkazujících na hrubost a násilnost, surovost i syrovost jejich primitivního jednání v odporu proti vrchnosti. Proti tomu stojí poetické jednání a postupná proměna Milé, založená na vztazích a citech. A na této proměně se dramatická linie příběhu nejvíce projevuje. Od vstřícného a zaujatého postoje Milé k loupežníkům a jejich řemeslu, přes první pochybnosti nad správností volby, když jeden z loupežníků zůstává ležet na zemi po tvrdém souboji se svými kamarády, prohlubující se pochybnost a strach po zabití faráře a po losování loupežníků o pořadí zneužití Milé a konečné odmítnutí jejich jednání a prozření, když s nenávistí podnícenou žárlivostí zabijí cizince v bílém a tak i výrazné sympatie Milé k němu. Za to je Milá zradí a způsobí jejich smrt. To v předloze. V inscenaci je její záměr proveden účinnou metaforou - výrazným gestem, ukázáním na viníky, gestem, které vede postupně červený paprsek reflektoru na všechny loupežníky. Velice významově přesně doplní tak scénický obraz zkázy, jejíž nástin zazní i v úvodním prologu. Závěrečným epilogem je tento baladický příběh zakončen a dojednocen do celkového pochmurného baladického pocitu.

Symbióza všech prostředků, ve kterých se prolíná doba vzniku předlohy se současnem, doba Dykova mládí a bouřliváctví se současným myšlením herců a současně interpretovanou "mladou" hudbou, to všechno podporuje jednotu formy, která je adekvátní i jednotě sdělení.

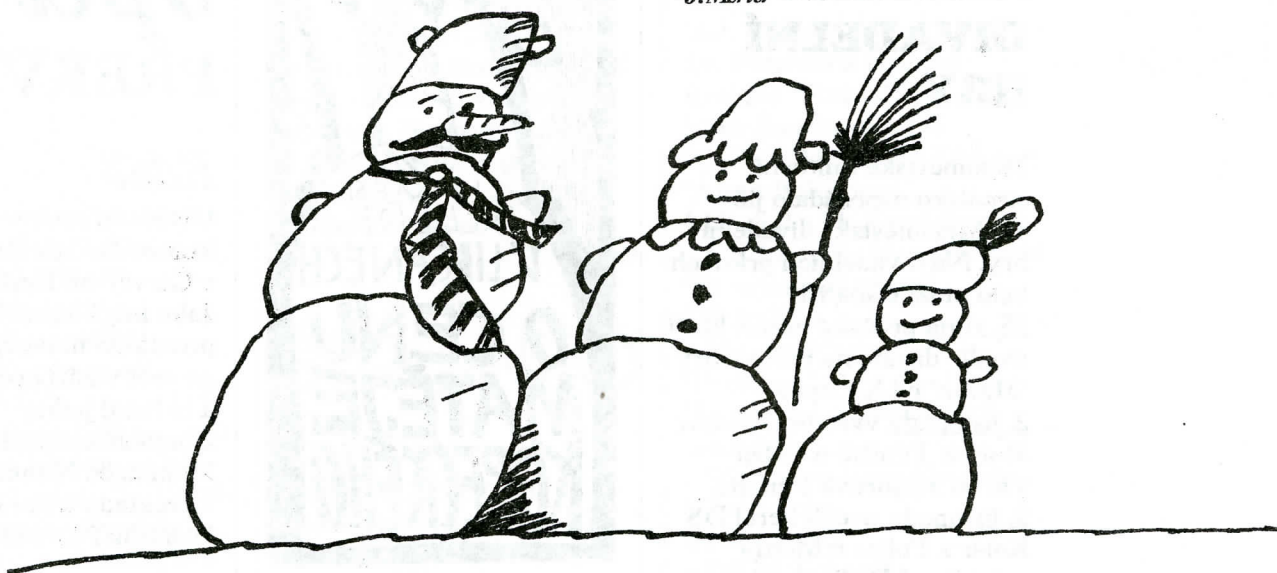
Byl jsem po představení zaujat atmosférou dramatického příběhu. Přistihl jsem se však, přes nostalgii v sobě, že mám radost nad tím, jak přesně souzněla adresnost dramatisace k aktérům, k jejich věku, ale i k přítomným divákům, neboť valná jejich většina příslušela věkové kategorii aktérů. Romantické zaměření hry o hrubé síle, ale i touze a bolestném hledání příslušnosti ke skupině a rozchodu s ní, i za cenu zrady, však ve jménu čistoty a spravedlnosti. O nápravě a pokání. O všem, co tomuto věku přísluší. To vše je nabídnuto aktérům, skrze divadlo jako prožitek zkušenosti a jako výsledek stejně starým divákům.

H R O M A D A

Jisté prohršky, které se v realisaci vyskytují, stojí poněkud v pozadí řečeného, vycházejí hlavně z techniky řeči. A jsou to právě ony, které částečně oslabují dramaticnost inscenace. Ne všemu je rozumět ve slovech - verších děvčat. Nemluví vždy úplně čistě. Snad i proto je někdy vyjevování pocitů méně výrazné a Mílá(-é) není (nejsou) ve sdělení vždy dostatečně výrazným partnerem robustním vystoupením chlapců. Prospěly by výrazněji vyjevené vztahy, čistě a srozumitelně říkanými replikami. I správné jejich frázování (a to místy i v partu prologu).

Pozitiva inscenace: závažné téma a hodnotný nemalý cíl, který podněcuje k hlubšímu poznání a hledání, které je právě v této věkové kategorii tak obtížné a správná orientace tak důležitá. Oboustranně přesné adresné zaměření inscenace.

J. Merta

Pavlíkovi Tři sněhuláci je známá a dříve často hravaná hříčka z šedesátých let. Ale stále si zachovává svěžest a důvod proč ji hrát i dnes. Obsahuje téma stále "žhavé". Téma lidského porozumění. Účast na společné pomoci někomu menšímu, zde malému psíkovi, který se ztratil a hledá svůj domov, který dá zapomenout i na předchozí vášnivý svár o zabraném území a ukáže jeho malichernost. Už v předloze je vše obsaženo a řečeno s mírnou humornou nadsázkou a tónem budujícím na jevišti laskavou a přívětivou atmosféru. Jirka Polehňa svěřil realizaci hříčky souborku asi desetiletých dětí, které si říkají "Tlapky". Výrazné, hezké a dostatečně velké, dětmi udělané loutky sněhuláků, loutka malého psíka i opodál stojící dům na stole, na kterém se představení hraje, dobře doplňují autora. Jednání s loutkami je umírněné, místy neumělé, slovo spíše memorované, než divadelně po smyslu pojednané, ale až úporně odpovědně tlumočené. Téma o nesmyslnosti hádek je však přesto čitelné a je souhlasně diváky přijímáno. Psík nachází svůj domov a uspokojení sněhuláci se vracejí ke své hádce. Na nepoučitelné zasáhne vyšší moc. Sluníčko. Sněhuláci tají. Malichernost sporu je nenávratně prokázána.

JESLIČKY
HRADECKÝCH KRÁLOVÉ
M. PAVLÍK
TŘI
SNĚHULÁCI

Jak lidské! A jak lidská je i tato inscenace, svou milou a působivou atmosférou, která diváky získává, zajímá a baví. A proto by asi nebylo správné klást přísnější měřítko na dovednost dětí, neboť se s loutkovým divadlem teprve seznamují. Jistá jejich neumělost naproti tomu dává vyniknout až úpornému zaujetí, se kterým je hříčka hrána. A to je velice sympatické a diváci to vděčně a s porozuměním přijímají. Nemenší zásluhu na tom má samozřejmě autor a jeho dobrá předloha.

J. Merta

PRKNA PRÁSTELA

MEZIMĚSTSKÉ DIVADELNÍ HRY

Meziměstské kulturní středisko uspořádalo již 34. Meziměstské divadelní hry. Na divadelních prknech bylo možné spatřit

25. října pražské herce, kteří uvedli drama na motivy hry "Matka" od K. Čapka,

2. listopadu vystoupil soubor Jirásek Týniště n. Orlicí s hrou Majorova Famílie, 9. listopadu uvedli herci DS Kolár z Police n. Metují pohádku J. Drdy Hrátky s čertem a poslední představení

16. listopadu sehrál DS A. Jiráskův Úpice a to muzikál Jedno jaro v Paříži.

Ve třech listopadových nedělích se v sále hostince "U Jerů" uskutečnila loutkářská přehlídka O cenu Matěje Kopeckého, kterou uspořádal Obecní úřad v Libčanech, Středisko amatérské kultury IMPULS a Volné sdružení východočeských divadelníků.

K vidění byla představení ZUŠ Chlumec n. C. "O datlíkovi", LS "HAD" Hradec Králové "O pejskovi a kočičce", ZUŠ Na Střezině "Tři sněhuláci", LS Čmukaři Turnov "Sedm trpaslíků a Sněhurka", LS "Na židli" Turnov "O slepičce kropenaté", ZUŠ Chlumec n. C. "Jak vdát princeznu", LS "AŤSI" ZUŠ Na Střezině "Pustý les".

opět PŘEKVAPIL

Kdo?

Divadelní soubor Městského kulturního střediska v Červeném Kostelci. Jako když kouzelným proutkem mávne, přivedl na svět v září operetu, a to hned jednu z nejoblíbenějších: Mam'zelle Nitouche v překladu a úpravě Oldřicha Nového.

S kým?

S Operetním orchestrem 96 pod taktovkou PharmDr. Miroslava Srny a s půvabnou, kurážnou a hlasově vybavenou Markétou Machovou v titulní roli. Se skalními i začínajícími ochotníky pod režijním dohledem Jana Brože ve scéně Ladislava Jančíka. Svěží inscenace na dobré hudební úrovni. Třikrát přeplněné kostelecké divadlo.

Gratulujeme.

Z

divadelního PROGRAMU

Ochotnické divadlo
v Bystrém v Orlických
horách vzpomíná letos
125. výročí svého založení.

Podle historických
dokumentů to bylo právě
Bystré, kde vznikl první
divadelní soubor v celé
oblasti podhůří Orlických
hor. Činnost souboru byla
velmi živá - během jednoho
roku hrávali ochotníci
až osm představení.
Vystupovali v hostinci
"U Šintáků", v hospodě
"U Hartmanů" a v roce 1948
se poprvé představili na nově
vystavěném jevišti v nyněj-
ším hostinci, tehdy "U Valáš-
ků". Ochotnické divadlo
prožívalo ve své historii léta
rozmachu i útlumu. Po téměř
neuvěřitelné patnáctileté
přestávce dochází k obnovení
činnosti tohoto divadelního

souboru, a to zejména díky
aktivitě mladé a střední
generace občanů a přátel
obce Bystré."...

U příležitosti svého výročí
sehráli bysterští ochotníci
v jarních měsících několikrát
veselohru Oty Šafránka
Tetinky a jejich zpustlé
mravy - na motivy her
V.K. Klicpery
Pražské tetinky a Zbraslavští
strýčkové. Místní hostinec
zaznamenával hojnou
návštěvu v hledišti svého
sálku, a to i z širokého okolí
obce. Iniciativa vedoucí ke
vzkříšení činnosti souboru
je pozoruhodná a příkladná,
neboť přináší mnoha lidem
radost a zábavu.

-KD-

ŠTRONZO

Regionální přehlídka
jednoaktových her
a divadla jednoho herce
proběhla ve dnech
9. - 10. listopadu 1996
v Moravské Třebové na půdě
místního kulturního centra.

Pořádaly jej Kulturní služby
města Moravská Třebová
a Středisko amatérské
kultury IMPULS
Hradec Králové.

Všechna vystoupení
se odehrála v sobotu
9.11. 1996.

V neděli pak následovala
beseda s porotou.

Na přehlídce zahrál
Michal Drtina
z DS Zdobničan Vamberk
hru
"Jak se Honza naučil bát",
Jiří Polehňa z Hradce
Králové "Rakvičky",
Věra Šourková z DS
J.K.Tyla Moravská Třebová
"Anna Boleynová",
I.Horkel a H. Koudelková
z DS J.K.Tyla Mor. Třebová
"Já nejsem Herbert",
DS Jesličky
z Hradce Hrálové
"Prchlivec",
"Kdyby impresionisté byli
dentisté"
a "Korespondence Gossage -
Verdebedien"
a Ivo Horkel
z DS M.T.divadlo
z Moravské Třebové
hru "Eunuch".

-MD-

H A D
p ř i p r a v u j e
ČAROSTŘELCE

Do nové sezóny hodlá HAD
vstoupit premiérou hry
Čarostřelec, která se usku-
teční 30. listopadu 1996
na jejich domácí půdě - tedy
ve studiu Poezie a hudby

v královéhradeckém Adal-
bertinu. Pokud máte zájem
vidět nejen je, ale i krásnou
pohádku, v níž dobro zvítězí
nad zlem, jste srdečně zváni.
Hr.No. 3.10. 1996

"Začnu závěrečný projev tématem, které obvykle v závěrečném slovu poroty nebývá... Je to téma postavení a funkce divadla k obci, k one společnosti občanů, jež v dané lokalitě žijí... A sledoval jsem s velkým zájmem, jak se v těchto souvislostech hovořilo o tom, že na Vysoké spolu se soubory přijeli četní obecní radní a zastupitelé včetně starostů. A to nejen jako ti, kteří doprovázejí, ale také jako herci, tvůrci představení. Nechci tento jev přeceňovat, ale přeci jen mi to nedá, abych na něj neupozornil a nepoložil si otázku, zda divadlo v těchto venkovských podmínkách nezačíná hrát jakousi důležitou roli, již se neodvážím přesně formulovat... Myslím si, že se všichni shodneme na tom, že rozhodujícím rysem všech sedmi soutěžních představení byla herecká práce... Kladu si, sice opatrně a nesměle, otázku, zda průkazná převaha herecké složky v drtivé většině inscenací... nesouvisí nějak s tím, že si venkovské divadlo získává jisté postavení ve své obci, ve své komunitě. Zda si toto postavení nezískává i tím, co je nejbystrostnější smyslem divadla. Že totiž vytváří umělou situaci na jevišti zprávu o situaci, postava tuto zprávu vysílá svým divákům jako podnět k tomu, aby i oni uvažovali o své životní situaci. Bylo by jistě předčasné a příliš smělé, ba drzé, říci, že tomu tak vskutku je. Ale dovolte mi, abych vyjádřil svoji hlubokou naději, že tomu snad tak může být."

Ve Vysokém jde o divadlo. A dokonce o divadlo v nejširších, tedy i společenských souvislostech. A děje se to na přehlídce v šíři, která má ještě lidsky přijatelný rozměr. Použiji ještě jedné citace z rozhovoru, který jsem pro zpravodaj dělala s Miky Vikem, členem jednoho z našich špičkových amatérských souborů, který na přehlídce vystoupil v závěru se svým nádherně uvolněným, hravým, komediálním Revizorem, kterým jsme se mohli všichni, pokud jsme chtěli, vyrovnat s nedávno minulým obdobím, kdy mnoho se nesmělo a mnoho muselo. Když jsem ve Vysokém první členy souboru

z České Lípy viděla špacírovat po náměstí, překvapilo mne to. Čekala bych tento špičkový soubor všude jinde, ale na přehlídce venkovských souborů jako řadové účastníky. ne. Takže jsem tu otázku Mikymu položila.

Proč jezdíte do Vysokého?

"Víš, já nějak v poslední době nemusím na Hronov. Je to tam pro mě nějak vzdálený. Tady je to podobné jako třeba v Třebíči. (Myslím, že v současné době je vůbec Třebíč špička) Jsme tady nějak pohromadě. Nemůžeme se nepotkat. Máme tady své jistý. A jde o to jedno. Představení-hodnocení. Jde tu ještě o divadlo a dá se o tom společně hovořit. A takový solidní rozbor v semináři už dnes hned tak neuslyšíš. Můžeš nesouhlasit, nebo souhlasit. Ale v každém případě je to takový nakopnutí pro diskuse s kamarádama a další uvažování."

Takže ještě jednou. Ve Vysokém jde v současné době opravdu o divadlo. Šťastně se tu propojují všechny jeho funkce. Od společenských, po umělecké. Je to zajímavý vývoj. Musím se přiznat ke své hanbě, že v tak syntetické podobě jsem to právě ve Vysokém neočekávala.

Východočeši, neabsentujte!!!!

Mirka CÍSAŘOVÁ

PS., Pro úplnost

Na návrh odborné poroty a v soulase s přípravným výborem přehlídky jsou

- pro postup na Jiráskův Hronov 1997 nominování:

DS Bratří Mrštíků z Boleradic s inscenací hry podle textu Aloise a Viléma Mrštíkových v dramatizaci Ivo Krobota ROK NA VSI.

- doporučení na 1. místě:

Divadlo nad kinem Horní Moštěnice s inscenací hry E.Kischona BYL TO SKŘIVAN

- doporučení na 2. místě:

DS J.Honsy z Karolinky s inscenací hry M.Kundery JAKUB A JEHO PÁN

A ještě moje PS.

* Velmi si přeji, aby bolearadický soubor našel v Hronově tak citlivé publikum, jako ve Vysokém, které je schopné vnímat intenzivně sdělované poslání o jednoduchosti i složitosti života v jeho autentické naléhavosti, vlastní pouze amatérskému divadlu.

* Velmi si přeji, aby v případě zařazení souboru z Horní Moštěnice dokázali mít i diváci v Hronově potěšení z kvalitního bulváru prezentovaného zejména prostřednictvím svých hlavních představitelů s profesionalitou až neamatérskou, která nepostrádá vkus a radost ze hry.

* Velmi si přeji, aby při zařazení souboru z Karolinky měli diváci trpělivost ocenit, stejně jako ve Vysokém, posun renomovaného souboru směrem ke kvalitě sdělení umírněnými hereckými prostředky, které nepostrádají smysl pro hereckou souhru a sdělení základního poslání kvalitního textu.

To všechno proto, že zejména po letošní návštěvě Hronova vím, že tolerance a snaha po pochopení pro amatérské divadlo v celé jeho šíři, není zrovna silnou stránkou této vrcholové přehlídky. Bylo by mi líto, kdyby se specifická vůně amatérského divadla, tak jak je prezentována ve Vysokém, ale i v Třebíči, z hronovských prken postupně vytratila.

A to už je úplně všechno. Zakecala jsem se.

Na shledanou ve Vysokém v roce 1997!!!

Vaše Mirka CÍSAŘOVÁ

východočeši...

45. LOUTKÁŘSKÁ CHRUDIM

Na tuto národní přehlídku byly z našeho kraje vyslány se svými inscenacemi čtyři loutkářské soubory:

POLI Hradec Králové:

Byl jednou jeden

ČMUKAŘI Modřice:

Sedm trpaslíků a Sněhurka

BIFULE Hradec Králové:

Podivné odpoledne doktora

Zvonka Burkeho

ZDOBNIČAN Vamberk:

Jak se Honza naučil bát

Z nich dvě inscenace uspěly dobře a soubory byly oceněny cenami, další dvě nebyly již tak úspěšné. Nevyšly tak, jako na krajské přehlídce.

Protože jsme z řad našich dopisovatelů nenašli nikoho, kdo se zúčastnil přehlídky celé a kdo by o ní napsal, vybíráme pro informaci z přehlídkových materiálů ty statě, které se nám zdají být zajímavé. Které nejen, že napoví o přehlídce, ale které do jisté míry mohou přispět i k pohledu na obecné problémy současného loutkového divadla.

Ze závěrečného listu ocenění:

**Odborná porota udělila tyto ceny
45. Loutkářské Chrudimi:**

Divadlu POLI Hradec Králové

- za tvůrčí přístup k inscenaci klasické pohádky *Byl jednou jeden*

Souboru ČMUKAŘI Modřice

- za inspirativní komediální herectví v inscenaci *Sedm trpaslíků a Sněhurka*

Dobroslavu ILLICHOVI

- za herecký výkon v inscenaci

Byl jednou jeden

Jiřímu POLEHŇOVI

- za herecký výkon v inscenaci

Byl jednou jeden

Ze závěrečného hodnocení poroty:
...Zkušenějším návštěvníkům jistě neunikla letošní absence špičkových a zkušených souborů, jimž jsme byli zvyklí tleskat v minulosti, např. C

Svitavy či Střípek z Plzně. Ze stálíc se tu vlastně představili jen Čmukaři a snad sem můžeme počítat i Poli z Hradce Králové. Není to však dozajista jediný důvod, proč se na letošní přehlídce v oficiálním programu vlastně neobjevila špičková inscenace v absolutním smyslu. Čmukaři, Poli, Bouda předvedli pozoruhodné výsledky své práce, vady na jejich kráse ovšem nešlo přehlédnout. Další soubory prokázaly tu snahu o upřímné sdělení tématu (Rámus Plzeň, LŠU Žerotín), tu úspěšné zvládnutí některé divadelní složky, jiné pak jen rutinu a zvyk hrát divadlo, aniž by si s komunikací s diváky dělaly větší starosti. Proto letošní Chrudim divadelně rozhodně nenadchla. O některých možných důvodech jsou následující poznámky:

Zarámování vlastního divadelního příběhu (např. pohádky) se stalo letošním nechtěným hitem. Jako by soubory nedůvěřovaly síle sdělení, které je v pohádkách obsaženo, předstupují před diváky, aby jim nejprve cosi vysvětlili. To cosi bývá často jen nic neříkající vatou (Tři pohádky se zvířátky, představení Říše loutek), snad jen Poli nabídlo svým rámcem inscenační klíč.

Ačkoli jsme na loutkářské přehlídce, převažuje kupodivu sdělení slovem. Jistě to souvisí i s absencí velkého výtvarného gesta. V inscenacích sledujeme opakování již viděných výtvarných postupů a letos se tu neudálo nic, co by výtvarné chápání loutkového divadla posunulo dál. Určitě to patří k největším našim dluhům.

Do výkladní skříně této přehlídky jistě nebude umístěna ani kvalitní práce s loutkou. Čestnou výjimkou jsou ovšem loutkoherci Boudy, LŠU Žerotín a oba klauni z Poli.

Nejsilnější rozpaky sklídily ty soubory, na jejichž práci nesnadno vystopovat důvody hrát divadlo ze své vnitřní potřeby, rozhořčení dokonce ty spolky, jejichž práci charakterizovalo předstírání, zvláště tam, kde adresáty, alespoň to tak bylo deklarováno, byly

děti. Podcenění dětského diváka, rezignace na získání zpětné vazby se stalo zlým duchem této přehlídky.

Inscenace letošní Loutkářské Chrudimi tedy neoslznily. Tvořily však jen jednu část zdejších divadelních aktivit. Neúnavná práce v seminářích, chuť se dovědět a vyzkoušet si vyrovnává do značné míry celkový dojem a plní jej přece jen jistou nadějí.

Porota ve složení:

František Zborník, Pavel Kalfus, Pavel Štourač, Mirek Slavík a Luděk Richter

Ze závěrečného hodnocení odborné rady, které sepsal L. Richter: Hlavní program byl sestaven na základě nominací a doporučení osmi krajských přehlídek programovou radou. V hlavním programu vystoupilo v 50 představeních 15 souborů se svými inscenacemi. Celková úroveň byla srovnatelná s minulými léty, chyběly však některé ze špičkových souborů (např. svitavské C a plzeňský Střípek nestačily dokončit inscenace). Na druhé straně se mezi soubory jindy průměrnými objevily některé nečekaně dobré výsledky (Poli Hradec Králové, OB Blučina) a objevily se i zcela nové přísliby (Hrubín Nový Bor). Řada souborů předvedla své standardní, zajímavé, byť ne dokonalé výkony (Čmukaři Modřice, ZUŠ Žerotín Olomouc, Rámus Plzeň, Divadlo v boudě Plzeň). Závěr: chybělo více špičkových, nadšených vzbuzujících inscenací, setrvává trend rostoucího slušného průměru, zhruba 4 představení byla z různých hledisek podprůměrná. Je to obraz stavu loutkářství v krajích, přičemž se jeví žádoucí zachovat možnost účasti souborů ze všech krajů (vytvoření přehledu, možnost porovnání, motivační role atd.) i za cenu obvyklého počtu 3 - 4 slabších inscenací. (Ostatně: někdo slabší být musí.) Významný podíl měly opět soubory mladé, které tvořily více než jednu třetinu programu.

UPOZORNĚNÍ LOUTKÁŘŮM PRO PŘÍŠTÍ ROK

POZOR NEPŘEHLEDNĚTE

Hlavním problémem příštího roku bude zabezpečení náhradních prostorů (velký sál dostatečně prostorným jevištěm a malý variabilní sál - obojí s dokonalým zatemněním a světelnou technikou). Místostarosta pan Řezníček a vedoucí Chrudimské besedy pan Kadeřávek ještě v Chrudimi ujistili, že takové prostory je možné v Chrudimi najít. Soubory a pořadatelé krajových přehlídek bude nutné upozornit, že v roce 1997 nebude možné uplatnit na LCH případné inscenace, vyžadující provazště, propadlo či jiné speciální vybavení divadelní budovy; případně doporučení či nominace takové inscenace by zůstávalo v platnosti pro rok 1998, kdy má být rekonstruována budova Divadla Karla Pipicha v Chrudimi již opět k dispozici.

O úspěšných představeních bylo napsáno:

Vybráno z chrudimského zpravodaje DIVAHADLO:

Č.4 - z poznámek diváků (POLI)

- *My jsme se přišli podívat speciálně na pana Polehňu. A moc se nám to líbilo. Pro děti hezký, ale je to hezký i pro dospělé.*

- *Líbilo. Příjemný pojetí těch klasicejch pohádek*

- *Pěkný provedení, minimální nárok na prostor.*

- *Bylo to ve zkratce, mělo to strašně vtipů. I to, že hrajou muži už ve středním věku, je moc pěkný.*

- *No, to bylo bezvadný. Skvělá atmosféra.*

- *Perfektní zážitek, když hrajou dva chlapi. Super.*

- *Zaplaťpánbů, že to přišlo. Je to asi nejlepší představení od Jirky Polehni, co jsem viděl.*

- *Pobavila jsem se.*

- *První pohádka byla skvělá. Druhá začínala být pomalu stejná. Myslím si, že tyhle maňáskárny sklouznou k opakování vtipů, ale bylo to super.*

- *Byl to milý a břichatý humor, dvou milých a břichatých pánů, kteří jakoby sami vypadli z nějaké pohádky*

Č.5 - hodnocení za porotu

- L.Richter (POLI)

S nevšední přesností, citem pro rytmus a timing, schopností pracovat s pauzou i zkratkou, a s přesnou mírou nadhledu vstoupí dva klauni - Jirka Polehňa a Slávek Illich - na jeviště a vykouzlí pomocí kouzelné paličky nejdříve čtyřstranný paravan a na něm hned pohádku O Budulínkovi. Je to dokonalé divadlo pro jednu rodinu: dětem se dostane klasické pohádky a navíc, společně s dospělými ještě parádního nadhledu těch dvou. Jenže Budulínek skončí a ukáže se, že kouzelná palička změkla, vykouzlí ještě pohádku o Perníkové chaloupce a o Červené Karkulce, i v těchto je spousta dobrých nápadů, fórků i gagů (pravda, jen jejich pointy jdou trochu do ztracena), jenže ty nápady jsou stejného druhu a začíná to působit, že soubor vystřílel prach a nic kvalitně jiného ho nenapadá. Divák se pořád ještě baví, ale už mu trochu zbývá čas sledovat, jak je to všechno udělané a kdo sedí před ním

a vůbec. Palička měkne a přestává fungovat. Hradecký soubor přinesl však i přes drobné výhrady ve své dosud nejlepší inscenaci jednu skvělou věc: ukázal, že dospělý člověk může zůstat sám sebou a přitom inteligentně a srozumitelně divadelně komunikovat s dětskými i dospělými diváky. Ku prospěchu onoho i divadla. Bylo to příjemné osvěžení. Ke své škodě neskončilo Budulínkem.

Č.6 - z poznámek diváků (ČMUKAŘI)

- *Bylo to příjemný, spousta skvělejších fórů, ale vodvázanej z toho nejsem.*

- *Mně se to strašně líbilo. Já jsem to viděl už předčasem, ale teď to bylo úplně lepší.*

- *Já už jsem to taky viděl, je to ohromně vyčištěný, dramaturgicky nádherný.*

- *Mně se to líbilo, jak byla*

ta Sněhurka postavena na hlavu.

- *Já jsem asi od Čmukařů očekávala ještě větší legraci.*

Č.6 - hodnocení za porotu

- Fr. Zborník (ČMUKAŘI)

Čmukaři uvedli na této Chrudimi další z řady inscenací klasické pohádky, dokonce jednu z těch neklasičtějších - Sněhurku. Přesněji trpaslíky, protože jejich inscenační klíč odemýká divadelní adaptaci právě přes ně. Oni jsou ti důležití, o ně tu jde především. Sněhurka patří do jiného světa (výtvarně je to zřejmé) a ono známé disneyovské řu, řu, řu, řu se tu nekoná. Trpaslíci jsou tu proto, aby kladli pasti na královnu. Akcent na trpaslíky je tu zřejmý ze všeho: řešení loutek, množství dialogů, humor. Skupina sedmi funguje už bez větších závad a je zdrojem tu výborné, tu trochu lacinější srandy. Setkání se světem " velkých " už tak neproblematické není. Sněhurka není příliš komunikativní a motivace prince si divák musí dosadit ze znalostí pohádky samé, královna s klidem poruší zlaté pravidlo tří a vypraví se za Sněhurkou jen dvakrát. Leccos je v téhle adaptaci ještě nedotažené a nedomyšlené a tak renomovanému souboru to neslouží ke cti, nelze však přehlédnout velký tvořivý vklad v dramtizaci i v realizaci inscenace jako takové.

východočeši...

JIRÁSKŮV HRONOV 1997

Pomineme-li doplňkový program, východočeši se na letošním JH v hlavním programu objevili 6x (!). S pomocí Zpravodaje JH zrekapitulujeme telegraficky, jak se jim dařilo (u vědomí přiznané plurality těchto názorů).

LS Čmukaři Trutnov

Daniela Weissová, Jaroslav Ipser:
SEDM TRPASLÍKŮ A SNĚHURKA

...Žertuje se, vtípkuje, ironizuje, baví - ale jakási zřetelná šňůrka, na níž by se ty korálky úsměvu a smíchu navlékly a pospojovaly, chybí...

(Jan Císař)

...Chutnalo mi to, díky.

(Roman Černík)

Jesličky Hradec Králové

A.P.Čechov: PAVILON Č. 6

...Na prvním místě je nutné zmínit se o scéně, která je funkční, atmosférotvorná, dává svou členitostí prostor k významovému jednání, což myslím především tím, že klade interpretům do cesty překážky...

(Vladimír Zajíc)

...Mám pocit, že zobrazit zmučenou a zmlátnou "ruskou duši", otázky svobody, vzpoury, samoty i rezignace formou statických dialogů, poněkud povšechného pokuřování a chůze potácivé vlivem vodky, je cestou ilustrace, nikoliv obrazu...

(Radovan Lipus)

Jesličky Hradec Králové

V.K.Klicpera:

WESELOHRA NA MOSTĚ

...Režie Saši Gregara si je vědoma toho, že Klicpera byl tvůrcem naprosto svébytné divadelní reality, která sice vypadá, jako by popisovala skutečnost, ale přitom si ji s radostnou hravostí přetváří zcela jinak po svém...

...A přitom všem tam pořád zůstává ta základní dramatická - situace, která nutí lidi jednat. A která v jistém okamžiku přesahuje pouhou komediálnost a stává se onou

osudovostí...

(Jan Císař)

...Duch W.K.K. se sice tvářil zasmušile existenciálně a tajemně flusal do řeky, strážní měli karnevalově střápaté čepičky a most byl shluk několika praktikáblů, jejichž funkci musel vysvětlit úvodní scénický dialog, ale tím se alternativní ambicióznost kusu vyčerpala a zbytek byl jen neukázněnou taškařicí pitvorných herců...

(Vladimír Hulec)

Jednota divadelních ochotníků Úpice

Oldřich Daněk, J.F.Fischer:
JEDNO JARO V PAŘÍŽI aneb
KRYVÁ HENRIETTA

...Myslím, že Úpičtí dělali, co mohli. Inscenace je nějak zorganizována, herci jí věnovali hodně úsilí...

...Daněk i Úpičtí však dovedou mnohem víc...

(František Zborník)

...Chci však říci, že divadelníci z Úpice provedli Henriettu s invencí jim vlastní, a po stránce divadelní dle mého soudu spáchali dobré divadlo...

(Vladimír Zajíc)

LS POLI Hradec Králové

BYL JEDNOU JEDEN

...viděli jsme představení, jež bylo invenční, vtípné, nápadité a dobře udělané...

(Jan Císař)

...Takové by mělo být sousedské divadlo.

...Bavilo mě (i když nenadchlo) a bavilo i diváky (které nadchlo)...

(Vladimír Hulec)

Taneční divadlo C - Dance

Ústí nad Orlicí

VŠICHNI NA JEDNOM JEVIŠTI

...Moje taneční duše, ač nerada, tiše sděluje, že byla mnohem více obohacena některými divadelními produkcemi...

(Jaroslava Hojtašová)

...radost vzniká z vědomí, poučení a talentovaně organizovaného tvaru, kde vědomí kompozice, stylu a jednoty tohoto je zřetelné...

(František Zborník)

vybral Josef Tejkl

2. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKA SENIORSKÉHO DIVADLA

Na druhé přehlídce seniorského divadla, která se bude konat ve dnech 22. - 24.11 1996 v Ostrově, nás bude reprezentovat Slávka HUBAČÍKOVÁ (DS Krakonoš Vysoké n.Jizerou) s komponovaným pořadem divadelních monologů a lidového vyprávění "Černá hodinka"

WOLKERŮV PROSTĚJOV
96

Ve třech kategoriích sólistů měl východočeský region toto zastoupení:

I. kategorie:

Michal Klokočník - Jesličky,
Monika Kováčová - Jesličky,
Zdeněk Tesař - Jesličky

II. kategorie:

Jitka Nerudová - Jesličky,
Michala Jendruchová
- Chrást u Chrudimě,
Dominika Špalková - Jesličky

III. kategorie:

Zdeněk Vrága - Jesličky,
Marie Krátká - Jesličky

Do finále postoupili VŠICHNI!
(Redukovalo se asi na polovinu.)

Soubory reprezentovala Tvůrčí skupina "...a jiní čtvernožci" z Jeslíček, jež v režii Jana Dvořáka předvedla Vodňanského texty pod názvem "Co čtít od života". V divácké anketě získala průměr 2,45 a druhé místo (první průměrem 2,75 vybojoval soubor Studia Dům Brno s Černou pannou, mimochodem pozdější držitel Zlatého Aloise na Jiráskově Hronově).

Ze Zpravodaje vybíráme:
...Dobře sestavené pásmo
z notoricky známých textů Jana
Vodňanského probudilo k životu snad
všechny diváky v sále...

(tir)

...Vystupovat v roli favoritů je,
jak známo, úkol nevděčný. Jesličky
nezklamaly, rozesmály nabitý sál,
probudily únavou klesající publikum...
...Jesličky šly tentokrát cestou
nejmenšího odporu, vždyť přece
Vodňanského texty se "prodávají
samy", vlastně se na nich téměř nedá
nic zkazit. Pro soubor s takovou
invencí a prestiží se mi to zdá trochu
málo...

(x)

Z diskusního večera:

Bergman:

Bavil jsem se, ale
k poslednímu už bylo čekání
na konec.

Roubal:

Představení mi připadalo nehotové,
místy mu scházela pevnější stavba!

Zemančíková:

Chodívali jsme na Vodňanského
v jiných časech a brali jsme ho jinak,
než ho vnímáme dnes. Cítíme
problematičnost našeho vztahu
k tomuto autorovi.

Kofránková:

Často byl vtíp Vodňanského textů
do značné míry právě v tom, že texty
byly zpívané, tohoto rozměru se
dnešní interpreti vědomě zřekli.

Maršálek:

A nenabídlí nic místo něho.

Na výsledkové listině WP 1996
čteme:

ČESTNÉ UZNÁNÍ

Monika Kováčová

- za vyrovnaný výkon interpretace
textů Jaroslava Haška a Ivana
Wernische

ČESTNÉ UZNÁNÍ

Dominika Špalková

- za interpretaci "Z Písně písní"
I.A.Krylova

ČESTNÉ UZNÁNÍ

Marie Krátká

- za zvládnutí odlišných
interpretačních poloh

-JT-

DĚTSKÁ SCÉNA

**14. - 22.6.1996
ÚSTÍ NAD ORLICÍ**

*"Tedy řeknu vám, těmhletě malým
i trochu větším poetům a tyjátrníkům
se v Ústí nad Orlicí nějak zalíbilo. Už
potřetí tady mají tu sešlost, co jí říkají
Dětská scéna. Po skoro deset dnů
tady loží se spacákama nebo jen tak
a různě se natřásají po sálech i okolí,
vlezou prostě všude. Jako kobylinky.
Ještě že je tohle město pohostinné
a dobře tu vaří a tak se Dětský scéně
taky dobře daří."*

*Vykládala jsem to tuhle naší
sousedce, co mě chytla na rohu,
že jako co to je ta "dětská scéna"
- že prej její děti dělají scénky napořád,
tedy furt, ale že to nepotřebuje
vytrubovat do světa
a dělat na to plakáty. Že jim vždycky
nějakou lískne a je po scénách.
A že to tady, v Ústí nad Orlicí, takhle
praktikují všichni. No byla jsem
z toho trochu vedle, protože mám
nějakou paměť a u těch předchozích
dvou scén jsem už byla, takže jsem
vlastně veterán a můžu i radit."*

*Říkám jí - "pani, své děti si tluče
jak chcete, ale tohleto jsou výkveti
národa, ty mi tlouct nemusíte a
nebudete, tyhle děti když chtějí,
tak se sami utlučou - tedy smíchy,
protože jsou to veselý kopy a žádný
raubířové, jako ty jejich!" . Ještě jsem
jí přečetla z plakátu, kdy že si ty své
ratolesti může vzít do kulturáku nebo
divadla, aby se poučily a přivzdělaly.
A ona nejlíp taky."*

*Tedy uvidíme, říkala ta sousedka,
vemu děti a půdeme se podívat,
jak jim to frčí. A protože vona je metr
jen na pohled, křičela jak na lesy:
" Vítejte na Dětské scéně, holky, kluci
z český země! V očích mám slzy
dojetí, vítejte v Ústí potřetí! "*

Alexandra Vránová

Dětská scéna již třetím rokem spojuje
2 národní " podniky " - Celostátní
dílňu dětských recitátorů a Celostátní
přehlídku dětských divadelních,
recitačních a loutkářských souborů
(ta letos slavila
již své 25. narozeniny).
Východočeské zastoupení bylo hojné
- 8 recitátorů, 2 divadelní a 2 recitační
soubory
(a vlastně ještě 3 další představení
v doplňkovém programu).

Dovolte několik postřehů lektorských
sborů k obecným problémům
jak recitátorů, tak i divadelních
a recitačních kolektivů:

" Při podrobném hodnocení každého
vystoupení vystaly kromě
individuálních problémů pochopitelně
i některé obecnější:

- zdánlivě lehké, ve skutečnosti
velmi těžké texty
- přímá řeč se vyskytuje
ve většině textů, pro děti často
představuje berličku, které se
ve své bezradnosti chytají,
bohužel to často vede
k vnějškovému přístupu, děti
do toho " začnou šlapat "
- k žádoucímu cíli v žádném
případě nevede prvoplánovost
v charakterizaci
- " předbírání se " - recitátor
výrazem předjímá to, co má
teprve následovat
- nejzjevnější příčinou formálnosti
recitátorského projevu byla
absence vnitřní představy
- stále jsou běžné nedostatky
ve výslovnosti , někdy je
ledabylost způsobena snahou
o zcivilnění projevu - pozor na to
- velmi častý je povolený postoj
- přímá souvislost
s recitátorským projevem
- ústřední problém - výběr textu,
měl by se řídit především dvěma
kritérii:

1. vhodnost textu vzhledem k věku
a možnostem přednášeče
2. nosnost textu "

východočesí...

V I. kategorii

zaujal lektory náš (východočeský)
**Milan Novotný z Lomnice nad
Popelkou:**

"Pozoruhodný byl Vančurův Kubula a Kuba Kubikula v interpretaci Milana Novotného. Nezvykle dlouhý a náročný text, přesto se recitátorovi podařilo udržet jednotlivé postavy ve stejné rovině, zvládnout stavbu "příběhu v příběhu", perfektně udělat závěr."

"Dětská scéna, celostátní přehlídka dětských divadelních, loutkářských a recitačních souborů, jako by se pomalu, ale jistě stávala přehlídkou prací literárně dramatických oddělení Základních uměleckých škol. Letos jich v Ústí nad Orlicí bylo z 19 inscenací celkem 13 (9 "divadelních" a 4 "recitační"), zatímco kolektivy ze Základních škol přinesly 4 kratička "recitační" vystoupení a soubory jiné pak 2 "divadelní" vystoupení.

O starém "problému" rozdílu mezi vystoupeními "recitačními" a "divadelními" se mi už nechce psát.

Ta otázka je jistě důležitá pro tvůrce - a to ještě s vědomím toho, že neexistují dva předem a navždy dané druhy, černý a bílý, ale tisíc plynule přecházejících drobných odstínů, kde cosi jako hranice začíná probleskovat u druhého z nich a mizí za devítistým devadesátým devátým. Pro tvůrce je to výchozí a rámcové vodítko. A běda, kdyby mu chtěl dogmaticky dostat za každou cenu: výsledkem by byla nuda a mrtvý tvar.

To vystoupení - ne nadpis v programu - mi musí svým průběhem sdělit, s jakými prostředky chce pracovat. A pak svému sdělení musí dostat. Nemůže slíbit divadlo, a pak, tam, kde si neví rady, na chvíli od něj upustit, či naopak šokovat nás uprostřed střídavého přednesu výbuchem divadelních prostředků, protože inscenátor zrovna dostal nápad.

Ale to je obecné pravidlo v každém jevištním vystoupení: je-li na jevišti puška, musí se z ní vystřelit, nebo

se musí aspoň v posledním aktu sundat. Informace, že tvůrcům šlo o to či ono, mi jako divákovi může nanejvýš pomoci dodatečně se dopátrávat příčin toho či onoho. Nic víc.

Loutkářské inscenace jsme letos v hlavním programu Dětské scény (s výjimkou hostujících svitavských Bláhových pohádek a vamberského Jak se Honza...) nedočkali, žel, ani jedné. A stálo by asi za hlubší úvahu, proč je dětské loutkové divadlo - třeba ve srovnání se svým dospělým bratrem - tak výjimečnou vzácností...

...Kladem je též rozšiřující se repertoárová skladba: vedle moderních pohádek a poezie se objevují poměrně hojně i reálné příběhy ze života dětí, satirické novely či vědeckofantastické fikce. Neméně pestrá je i věková skladba hrajících dětí. Vedle souborů těch nejmenších z prvního stupně stojí snad ještě více souborů s "dětmi", pro něž už tohle označení příliš nesedí, a - což je vůbec nejmilejší novinka - množí se i soubory smíšené, v nichž vedle sebe tak jako v realitě přirozeně existují děti od prvních tříd základních až po poslední třídy středních škol.

A ke kladům letošní Dětské scény patří i to, že tu - zdá se - bylo tentokrát více lidí, které opravdu zajímá divadlo. Divadelní specializaci, žel bohu, ne zcela odpovídala skladba seminářů - a hlavně úroveň hodnocení inscenací.

Vytratilo se to, co dávalo kdysi kaplickým diskusím nenahraditelnou cenu: hledání. Společné hledání pravdy, v němž - byť v pluralitě názorů a ostrém střetu - jeden naslouchal druhému, uvažoval o jeho názoru, bral ho v úvahu, dál s ním pracoval a společně tak všichni poznávali víc."

Luděk Richter

Z východočeských souborů
byl nejúspěšnější kolektiv
Emy Zámečnickové
ze ZUŠ Na Střezině

- Divadélko Jesličky s inscenací
STŘEDOVĚKÝ MILOSTNÝ PŘÍBĚH
podle Marka Twaina:

"Příjemné pokračování práce skupiny mladých lidí. Příjemný děj, po celé představení je udržena stylizace, která připomíná převedení do loutkářských nebo pašijových her, někdy i do němému filmu.

Tvůrčí proces probíhal neustále, kdy byla nahrazena část reprodukované hudby živou.

Místy by asi pomohly "nůžky", nebo upravit temporytmus, především při druhé scéně namlouvání. Od ní jde představení jakoby dolů, protože temporytmus již zůstává stejný u principů, které už známe a očekáváme. (Mohla by to být postmodernistická rytírna, která svým zpomalovaným rytmem diváka až)

Jedná se o objevný text, ve kterém byl bezvadně vystižen žánr - hra vypravěče s příběhem a postavami.

Výborně výtvarně pojednáno - kostýmy, scéna i líčení.

Je třeba ocenit text, který umožnil divákovi pochopit problém, vysvětlováním a fórký (třeba střídání mužského a ženského rodu).

Veliká vybavenost souboru. Jsou vytvářeny nádherné obrazy, pracuje se střihem i mimikou. Vynikající práce s mimikou a detailem, což se velmi málo vidí."

Z Deníků DS a Loutkáře
vybrala Jana Portyková

NESTOŘI
&
KANDROASOVÉ

ANTONÍN
FENDRYCH

* 4. 10. 1974.

Tonda zraje. Do hradeckého dramatika začal chodit v dobách zakladatelských, asi roku 1986. On sám to ví nejlépe, neboť je chodícím kompjútrem a rád ochotně sdělí, kde je třeba v Liberci ulice A.M. Šimáčka či kolikáté narozeniny oslaví herec Pecháček. V současnosti nalézáme Tonda jako jeden z podpůrných pilířů hradeckého Divadla Jesličky. Byť občansky studuje Vysokou školu pedagogickou, obor český jazyk - dějepis, ve skutečnosti žije divadlem. Paradoxně funguje v Jesličkách externě asi na pět hodin, nezasvěceným však neunikne, že odsud prakticky neodchází. Bizarní role vytvořil

jíž v dobách dřevních (např. Charmsovo Nepovedené představení), leč svého zatímního hereckého vrcholu dosahuje nyní coby doktor Chobotov v Pavilonu č.6 A.P.Čechova.

Před touto produkcí i po ní spolehlivě v tandemu s Pavlem Peškem zamaká na přestavbě sálu - a někdy ani nebrblá. Má - li brblavou, lépe se Tondovi vyhnout, dokud můru nezažene další

robotou. Je dřič a spolupráce s ním se vyplácí. Zvlášť vtipně si počíná coby osobitý moderátor. Příklon k alkoholu a ženám dávno netají, ví, že v Jesličkách mu za to hlavu neutrhnu. Zdá se, že tuto svou slabost mylně považuje za součást své zdejší kvalifikace. Tondovo mládí se však jistě vydovádí v budoucích režijních opusech. Debut má již za sebou, s Tejklovou Hlínou se však nepotkal nejšťastněji. Avšak pozor - Tonda zraje. A přidá - li trochu diplomacie a ubere brblání, divadla se o něj poperou.

Doufám, že Jesličky zvítězí.

Josef Tejkl

VE SLUŽBÁCH THALIE

ŽIVOTNÍ
ZASTAVENÍČKA

MARTIN DVOŘÁK

* 11. 11. 1956

Teorie doktora Vlacha po letech

Ačkoliv nesnáším všelijaké to tuťuňuňu, lépe řečeno politikům a jim podobným se raději vyhýbám. (tak bych se i ráda vyhnula tomuto spisování, ale to by byla velká zbabělost, a pak: mám toho chlapa docela ráda) musím už konečně uznat, že na tom Martinovi Dvořákovi něco je. A na tom názorném příkladu s kavárnou, člověkem a mísou koblih taky. Nemyslete si, že skáču poma-teně z jednoho na druhé. Na oně slavné teorii lze totiž aspoň přibližně ukázat, jakým člověkem Martin je. Jak uvidíte dále, on, Saturnin, a koblihy patří k sobě více, než by se na první pohled zdálo.

I když nemám pochybnosti o literárním či televizním vzdělání čtenářů Hromady, dovolím si teorii dr. Vlacha připomenout a zacitovat si z knížky, kterou zde stejně takjakotak neomalene vykrádám:

"Doktor Vlach si totiž rozdělil lidi podle toho, jak se chovají v poloprázdné kavárně, mají-li před sebou mísu koblih.... a tu se má ukázat, do které skupiny lidí podle teorie dr. Vlacha patříte. Jste-li prý člověk bez fantazie, bez touhy po dynamice a bez smyslu pro humor, budete se na koblihy dívat tupě a bezmyšlenkovitě třeba až.... půjdete k obědu." (Mám důvodně podezření, že kdyby mne chtěl Martin podle této teorie někam zařadit, vrazil by mě do této první skupiny. Já bych se soupla jinam. Že by právě z tohoto pramenilo dřívější lehounké dráždivé napětí mezi námi?)

"Příslušníci skupiny druhé se prý při pohledu na ty koblihy baví představou, co by se dělo, kdyby někdo zjistil, a bez výstrahy začal ostatní návštěvníky kavárny tím pečivem bombardovat.

Ještě se vyskytuje třetí druh lidí, takové jakési bílé vrány. Myslí se tím lidé, které představa koblih svištících vzduchem láká natolik, že ustanou a uskuteční ji. " Tak jako panu Jirotkovi, tak i mně bylo souzeno (bohužel pouze "téměř", neboť byl ženat a já věrně vdána) na vlastní kůži takové lidi poznat - pan inženýr Martin Dvořák, šéfík města Hradce Králové, skutečně takovým člověkem je.

Možná si nyní mí různí imaginární pseudopřátelé říkají: Cha, chá, a je tuťuňuňu! To je přesně to, co chce Martin slyšet! Moji drazí, mám důkazy, že se nejedná pouze o úhybný pisatelský manév'r, ale že to je pravda pravdoucí. Krom toho pochybuji, že jde zrovna o lichotku (kdo dostal koblihou mi to potvrdí).

Za prvé: Byl léta aktivním amatérským divadelníkem, což už samo o sobě něco naznačuje (i když samozřejmě, ne každého divadelníka lze do oné skupiny zařadit). O jeho prahistorickém koblihovrhání mnoho nevím, o tom by mohla spíše vyprávět sympatická obézka z Pardubic Ivanka Nováková, která Martina režírovala, či věčné děvče Nina Martínková, která s ním hrála. Já jsem ho vlastně prvně symbolicky viděla na jevišti, a to přímo na Jiráskově Hronově v Ostrě sledovaných vlacích. A potom jako Revizora a dále ještě někde, ale to si už nepamatuju, v čem to bylo.

Za druhé: Martin byl členem Divadla do kapsy a tomuto spolku jsem šéfovala, čili byla jsem přímým svědkem. Nechat se (ač již téměř třicátník a inža) jsa obklopen dovádějící mládeží (členům bylo kolem sedmnácti let) sekýrovat od hysterické ctižádostivé ženské. Vozit vřiskající omladinu v nepředstavitelném množství v nepředstavitelně prťavém vlastním trabantu na vystoupení. Potlačit svoji hereckou ctižádostivost a postavit se za reflektor. Okamžitě zaskočit za nespolehlivce a nacpat se v představení Prométheus (jednalo se o představení na FEMADu) do papírového pytle od pepře a bez zkoušky hrát. Atd. atd. - a to všechno vydržet pouze proto, že se ono divadlo chtělo jasně vyjádřit k něčemu, co Martina zřejmě štvalo - to může dokázat pouze člen třetí skupiny! Ale i on není ze železa - za čas vrhnul další koblihu a založil si na Střeláku vlastní divadélko.

Za třetí: Jak bych mohla nezařadit člověka, který v předlistopadové době - ačkoliv je otcem dvou malých robátek, ačkoliv má politický skraloup v podobě svého otce, ačkoliv je strašně ctižádostivý, ačkoliv, ačkoliv a ačkoliv - vezme kytku a svíčku a jede do Prahy a všechno to dá k hrobu Jana Palacha a zkontrolují ho přitom estébáci, nezařadit do skupiny vrhačů? Ťutuňuňu - ale co mám dělat, když je to tak? Byly okamžiky, kdy mne strašně štvál (jak moc to vím já a on taky), ale tohle mu nikdo neodpáře.

Prý oslaví čtyřicet. Mělo by se popřát (a chce se). Raději bych tak učinila přímo, ale kdykoliv teď s Martinem mluvím, mám nepřijemný pocit středu pozornosti (samozřejmě, že já tím středem nejsem) a svazuje mne obava, abych panu primátorovi neřekla něco nepatřičného. Tak to teda napíšu: At má pořád dost dynamiky a energie k vrhání koblih... At přitom neztrácí humor. A at je vrhá tím správným směrem na cíl, který mu za to stojí...

Divadlo do kapsy kdysi uvedlo nepříliš úspěšné představení Teorie dr. Vlacha. Nechci se dotknout tehdejších aktérů, ale obsazení bylo téměř osudové: slečnu Barborku hrála nyníjší herečka Klicperova divadla Jitka Bédiová, elektrického dědečka atomový fyzik, dramatik atd. René Levínský a Saturnina ... Martin Dvořák, primátor města Králového Hradce (lítají tam tralala prudec).

Ema Zámečníková - babí léto 1996

po premiérách.

Nejstarší z dětí Jarmila měla smysl nejen pro interpretaci poezie a prózy, ale i vrozený talent herecký vyjádřit niterné pocity a duševní stavy komediálních i tragických postav.

Na prknech lužské scény se objevila ve svých 6ti letech v Kozinově dítěti Hanálky. I když jí strach v neobvyklém prostředí nedovolil se hlasově projevit, bylo pro ni vystoupení zážitkem, na který dosud s úsměvem vzpomíná.

Pak následovala řada hereckých příležitostí v rolích děvčátek, služek, komorných, studentek, stenotypistek, švadlenek, ošetřovatelek i mladých šlechticů s využitím jejich pěveckých předností. První velká herecká příležitost byla jí jako devatenáctiletá dána v Paličově dceři Rozárce, kde se setkala s JUDr. Jaroslavem Mella-nem v roli povahově rozpolceného otce. Vedena zkušenými režiséry Karlem Janečkem nebo Milo-slavem Langerem přecházela už jako mladá žena k dramatickým postavám nejrůznějších typů a charakterů. Dosvědčují to Klásková v Lucerně, Matka v Bílé nemoci, Runa v Radúzi a Mahuleně, Paní Hillová v Pygmalionu, M.D.Rettigová ve stejnojmenné hře Aloise Jiráska, Plajznerka v Dalskabátech, Ludmila v Drahomíře, Marta - Isabel v Casanově hře Stromy umírají vstoje, Dontouka v Kubátové Jak přišla basa do nebe, Chrobačka v Čapkovy Ze života hmyzu a dalších. Nezapomenutelný je její herecký výkon v titulní roli Čapkovy Matky, uvedené k 28.říjnu 1968, tedy těsně po vstupu vojsk Varšavské smlou-

JARMILOU DAŇKOVÁ * 9. 9. 1921 v Luži

V jubilejním roce "Jaroslava"
jubileum Jarmily Daňkové

Lásku k divadlu zdědila od obou svých rodičů, nadšených ochotníků, z nichž zvláště matka Emílie patřila k představitelkám velkých postav, zatímco otec Antonín byl obsazován do epizodních rolí, ale zároveň se staral o garderobu. Shodou náhod oba vystoupili na lužské scéně v 68. i když ne ve shodných inscenacích.

Divadlo bylo v rodině prvořadým ve společenském vyžití. Od nejútlejšího věku byly dcery i syn svědky rozhovorů o divadle, domácího učení rolí, příprav kostýmů a sváteční pohody

vy a následně okupaci Československa.

Prostý výčet naznačuje, jak široký byl interpretační rejstřík vyzrálé herečky, která ani ve svém stáří nepřestala hrát na mateřské scéně.

Zcela logicky vyplynuly i další citlivě bohatě odlišené role, z nichž do povědomí už široké divácké obce dominuje Fanda v Šotolově hře Možná je na střeše kůň, uvedená v Roce českého divadla (1983) na XIV. národní přehlídce vesnických a zemědělských souborů ve Vysokém nad Jizerou. Národní cena za ženský herecký výkon, kterou si odtud přivezla, ji potěšila, ale neměla vliv na domýšlivost a sebeuspokojení, tak škodlivé pro mnohé a nejen staré "zasloužilé" umělce.

S úspěchem se pokusila o režii v roce 1962 (J. Kállai, Pravda přichází do domu) a postupně se díky mimořádným hereckým zkušenostem vypracovala k uznávané osobnosti s cílevědomým režijním záměrem při realizaci 15 inscenací, ve kterých často i hrála. Bylo pro ni povinností ujmout se nelehké práce v náročných hrách, jako byla zatím její poslední (v pořadí 89.) Aškenazyho dramatizace Kischova románu Tonka šibenice, kterou jako Pravdivý příběh Antonie Pařízkové, lehké holky s dobrým srdcem uvedl soubor na počest 195-ti letě nepřetržité činnosti ochotnického divadla v Luži.

Ne z úcty k jejímu věku, ale pro evidentní kvality dostala na regionální přehlídce amatérských souborů v květnu tohoto roku čestné uznání za režii a nejlepší ženský herecký výkon v roli Blaženy Peterkové.

Jarmila Daňková dokazuje, že studium divadelních rolí či aktivita v každém životním období jsou nejlepší medicínou k udržení kondice, tedy nejen tělesné, ale i duševní svěžesti.

Aleš Němeček

J O S E F
M L E J N E K
*** 8. 11. 1921**

Pepa Mlejnek - čestný člen VSVD, se v listopadu dožívá významného životního jubilea. 75 let je jistě požehnaný věk, zvláště je-li prožít ve významné a smysluplné činnosti. Do letošního roku pracoval s dětmi v ZUŠ ve Vysokém Mýtě.

Pepa Mlejnek celý svůj život zasvětil prá-

ci s dětmi a pro děti. A divadlu. Jako učitel na ZŠ a při tom i na ZUŠ. Zde hledal a nacházel cestu k tvořivé dramatičce a jako její významný průkopník byl ověřen řadou cen a uznání na ústředních přehlídkách dětského divadla a divadla pro děti. Sepsal a zrealizoval řadu her, na jejichž výčet a chronologické uspořádání odkazují na Hromadu č. IX z roku 1994, do kapitoly Nestoři. Svoje zkušenosti publikoval v řadě článků a soustředil i mimo jiné v knížce Dětská tvořivá hra, která stále má co říci těm, kteří pracují s dětmi. Co je nutné zdůraznit, že vždy vedl děti k samostatnosti, k tvořivé činnosti, k uvědomování pocitů a krásna. Vždy prostředky ušlechtilými. Jeho představení byla plna vnitřní účasti dětí na divadle dovedeném vždy do maximálně možné kvality. A představení byla v prvé řadě divadlem, které i zpětně jeho aktéry ovlivňovalo ve hře samé i v přípravě. Měl jsem štěstí, že jsem některé z nich mohl vidět. A s Pepou Mlejnkem se setkat i osobně. Díky za mnohé, co jsem pro sebe z tohoto přátelství získal.

Milý Pepo - tvoje narozeniny zavdaly příčinu ke krátkému připomenutí tvého plodného, smysluplného pracovního životního úsilí. A my ti můžeme jen popřát, aby se ti i nadále dařilo, abys ve zdraví užíval i další roky naplněné činností. Abys, řečeno slovy Pisma: "ještě dlouho živ byl a dobře se ti vedlo na zemi". Za všechny gratulanty ti to přeje

Honza Merta

M I L O S L A V
S U V A
*** 19. 12. 1936**

Mílo - vítám tě do "klubu" šedesátníků - do klubu starších. Od 19. prosince máš právo začít vzpomínat na to, co bylo. Ale pozor, ještě nemáš právo na to, abys zůstal jen u toho vzpomínání. Máš ještě povinnost nalezené a poznání předávat dál. Mladším.

Můžeš už vzpomínat na to, jak jsi opouštěl řady tradičních (řečeno se vši úctou) marionetářů, aby ses po svém dal na cestu hledání nových možností a tvarů loutkového divadla. Vzpomínat i na to, jak jsi aktivizoval řadu mladých u vás v Lomnici, se kterými jsi absolvoval jednu z prvních loutkářských konzervatoří. Jak jsi organizoval u vás řadu krajských loutkářských přehlídek. I jak jsi později předsedal na práci

H R O M A D A

s dětmi v ZUŠce. A jak jsi pro to hledal poučení a poznání v konzervatoři tvořivé dramatiky. Jak jsi ty děti vedl a dosud vedeš k tvořivému loutkovému divadlu. Takže i tak jsi mu zůstal stále věrný. A při této činnosti se s tebou stále setkáváme a je to tak dobře.

Snad bych pro jiné mohl doplnit, že všechny tyto aktivity provozuješ při truhlářině, která tě nejen živí, ale která tě, jak jsem poznal tvé výrobky, i zušlechťuje. Fortelný a řemeslně umně vyvedený nábytek je toho dokladem. A tak jsem nad těmito řádky zauvažoval i nad tím, co asi bylo dřív. Touha po dobrém řemesle se dřevem, nebo po dobrém řemesle v amatérském nebo dětském divadle. Byla dřív slepice nebo vejce? A u tebe - řemeslo divadelní nebo truhlářské? Jak to na sebe v tobě působilo, jak se to asi vzájemně snoubilo a ovlivňovalo? - Ale asi tu potřebu fortelu ve všem co dělají, mají už někteří lidé dávno zakódovanou v genech. - A to je na amatérství to krásné. Vzájemné ovlivňování toho, co člověk musí, i když to má rád, s tím, co chce ještě navíc a v čem hledá svoji vnitřní rovnováhu a naplnění smyslu života.

Takže, teď už víš, co můžeš a co ještě musíš. A k tomu, aby se ti dařilo, ti přeju nejen pevné zdraví, ale i elán a chuť v té cestě za kvalitou a krásou pokračovat. - Tak tedy "na zdraví!"

Honza Merta

H A N A
HOŠKOVÁ

* 25. 7. 1966

Doufám, že mi Hanko odpustíš, že jsem se o jedno číslo opozdil (Hromady, Pavle, Hromady). Jsem starý sklerotik, ale můžu ti slíbit, že přístě se ozvu včas. Dlouho jsem si lámal hlavu, co o tobě napsat, vybíral a zavrhoval vzletná slova, až jsem je zavrhl všechna. Takže přeju ti, ať jsou ti tví kluci zdraví, ať tě oba poslouchají a sobě a vám všem přeju: Pozvěte mě co nejdříve na premiéru.

Sváta Pilař

J I T K A
ZAJÍČKOVÁ

* 27. 6. 1951

bytem : Železnice

stav: vdaná - muž Martin, děti - Tereza a Martin
divadelní aktivity: členka divadelního souboru SK ROH Lomnice n.P., divadelního souboru Kódl Lomnice n.P., aktivní spolupracovník Volného divadelního sdružení - Divadélko Ve věži - Jičín, aktivní spolupracovnice studentského divadelního souboru K-klub Jičín a celoživotní spolupracovnice svého muže Martina, herečka a režisérka.

O Martinovi Zajíčkovi se toho ví ve východočeské divadelní pospolitosti hodně. Herec od pánaboha, jeden z mála, který se, ač amatér, po jistou dobu herectvím i živil. Jeho žena Jitka byla spíš v jeho stínu. I když při hlubším zamyslení muselo být každému jasné, že bez "dobrý ženský" by ten Zajíček nemohl nikdy to, co dělá. Ať už byl zaměstnán "mezi drůbeží", jako soukromý principál nebo současný ředitel K-klubu v Jičíně, Jitka měla nejen náročné zaměstnání rehabilitační sestry v lázních v Železnici, ale musela přeci zajišťovat nějak chod domácnosti se dvěma dětmi a jedním mužským praštěným divadlem. (Do rodinného společenství, pokud vím, patří i pes. Zaznamenala

ALEXANDRA
NOVOTNÁ

* 4. 8. 1951

Šurka se svým mužem Vaškem, kterého si vzala na hrnovské radnici u příležitosti "Jirákových oslav", a spolu s mládeží města Chrudimi tvoří a pravidelně realizuje divadlo pro děti. My pamětníci víme, že divadlo pro děti režírovala a hrála již dříve v Hořicích, a to s ambicemi. A proč ne? My pamětníci totiž víme i to, že je "dcerou své matky", totiž profesionální herečky Nadi Chmelářové, kterou jsme viděli hrát v Hradci Králové. Manželé Novotní jsou vidět téměř všude tam, kde se hne oponou a kde se scházejí ochotníci tělem i duší a tedy dobří kamarádi a lidé veskrze pozitivní, ke kterým se v mých očích právem přiřadili. Šurko, gratuluji a fandím Tobě i Tvému elánu.

Karla Dörrová

jsem při řadě divadelních akcí, že je tak vycepován, že je ochoten ukázněně vzít za vděk při takových příležitostech i několikadenním pobytem v autě Zajičkových. Jo. Jo. To je výchova.)

Pak jsem Jitku první zaznamenala jako herečku. Martin říká, že tenkrát neobstály asi čtyři holky, takže vsadili na ni. Bylo to ve hře Roberta Thomase Turecká kavárna. Myslím, že řada z nás má to, zejména herecky, brilantní představení v živé paměti. Prošlo řadou jevišť, ale i tzv. netradičních prostorů, protože bylo vybudováno na bezprostředním kontaktu s diváky. Především z tohoto představení si je možné Jitku a její výkon pamatovat. (Ostatně - mezi námi - nikdy jsem neviděla snad nikoho s takovou dychtivostí a zároveň pokorou poslouchat připomínky poroty.) Odtud jsem si ji s konečnou platností zapamatovala i já. (Pro upřesnění připomínám, že inscenace byla uvedena na Inspiraci v roce 1989 v Ústí nad Orlicí.)

Jitka patří k těm lidem, které mám v amatérském divadle velmi ráda a kterých si velmi vážím. Její temperament, energie, humor, a především zakotvení v pevné realitě každodenního života, jemná ochotnické divadlo dává křídla, to vše spojené s organizačními schopnostmi a láskou k věci, z ní vytváří jednu z těch jeho postav, které i když neoslňují, dávají tak potřebné pevné zázemí. Neudivuje mě ani to, že se sama později dostala i k režii. Myslím, že Hrajeme si na Sachce i Tibi-tanzlovu pohádku Patálie s dalekohledem, s níž soubor postoupil na národní přehlídku divadla pro děti pořádanou tehdy ještě ve Stráži pod Ralskem, si budete také pamatovat. Neudivuje mě ani to, že přes vážné onemocnění, které ji víc než před dvěma lety postihlo, vážnou operaci a složitou rehabilitaci, již znovu vystrkuje ne růžky, ale svá schopná andělská křídýlka, i když sama ještě zdaleka nemá vyhráno. Asistuje Martinovi při práci se studentským divadelním souborem, který při K-klubu v Jičíně Martin založil.

Milá Jitko. Sama nejlíp vím, čím jsi musela v poslední době projít. Nevzdala jsi to, nevzdávej dál! Když jsi mi před nedávnou dobou zavolala (jak jinak, než kvůli divadlu!) uvědomila jsem si znovu, jak je nám takových lidí, jako jsi ty, třeba. Ať ten plamínek síly, který v sobě máš, stále znovu a úspěšně rozdmýčkáš. Pro potřebu svou i radost nás všech. K tvým půlkulatinám - co jiného než ZDRAVÍ ti přeje s úctou a poděkováním Mirka CÍSAŘOVÁ.

PS. Jistě je ti k potěšení vaše dcera Tereza, která je živým příkladem toho, že jablko nepadá daleko od stromu i syn Martin, kterého drží múzy na poli hudebním. Ať se Zajičkům dobře daří. Ať není nikdy ani jeden Zajiček v své jamce sám!

LIBUŠE NOVÁKOVÁ

* 18. 10. 1936

bytem: Týniště n.Orlicí
aktivity v amatérském divadle: především v oblasti
dětského divadla

Je několik lidí, po kterých se mi v mé častěji dobrovolné i nucené izolaci po odchodu do invalidního důchodu stýská. Není jich zase tak moc. Ale Libuška Nováková patří mezi ně. Říkám Libuška. Je to jistě u paní, jejíž kulatiny jsou právem oslavované, trochu zvláštní. Ale nikdy jsem nemohla říkat třeba Liba, i když i to v jejím případě u řady kamarádů bylo běžné. Říkám Libuška a myslím tím především na vztah vyjádřený mou vděčností a něžností. Libuška může být ale zcela odůvodnitelně i Libuše. Protože Libuška je totiž Dáma. Dáma se vším všudy. S noblesou, kultivovaností, s klidem vycházejícím z vlastního vyrování s nástrahami a nebezpečnostmi světa a s hlubokým pochopením pro jeho rovnováhu. Dáma vždy elegantní, půvabná, rozumící sama sobě a tím i svému okolí. Ach, s límečky tak čistě bílými a očima tak laskavými a vědoucími: Libuška s humorem. Libuška, se záberem na dámu - nebo snad právě proto - přesahující běžné konvence.

Berte to všechno jako vyznání především osobní. Protože Libuše jsem za mnohé vděčna. Myslím, že bez jejího uklidňujícího působení by se v době mého vlastního hektického metodického vší vč. kraji v oblasti dětského divadla leccos neodehrálo.

Nevím jak dlouho se vlastně Libuška Nováková v oblasti dětského divadla pohybovala. Se mnou ale určitě celou dobu, co jsem se tam pohybovala já. Je spojena s celou jeho jednou velkou érou. Nejprve jako vedoucí dětských kolektivů, později jako pravidelná členka porot. Najezdily jsme spolu něco kilometrů v drkajících "dvanáctsettrojce" po dětských představeních. Vždycky jsem obdivovala, jak taktně dokázala Libuška hovořit nejen s vedoucími, ale i s dětmi. Ale stejně tak dokázala své názory prosazovat nesmiřitelně. Protože byla přesvědčena o zásadách kultivování dětské osobnosti prostředky divadla. Ve své době byla velmi progresivní, vzdělaná v oblasti dramatické výchovy. Není náhodou, že na práci ve výchově dočeských porotách navazovala i její práce v po-

rotách ústředních. Myslím, že i z Kaplice si ji bude řada lidí pamatovat. Libuška byla vždy ale také neuvěřitelně skromná. Byla si vědoma svých omezení, jejichž hranice si stanovila sama pro sebe ještě hluboko před jejich hranicemi skutečnými. Sloužila oddaně a ze všech svých sil věci, o jejíž správnosti byla přesvědčena. Mnoho hodin proto věnovala i své účasti v tehdy krajském poradním sboru pro dětské divadlo a stejně pokud vím i své pomoci ve vlastním okrese. A velmi pomáhala na svět východočeské třídě lidové konzervatoře pro vedoucí dětských kolektivů. Tehdy mi řekla, že pro to udělá všechno, protože to pokládala za zásadní, a tím že tuto kapitulu svého života uzavře. Taky pro to všechno udělala. Odsloužila jako moje pravá ruka spoustu hodin při setkáních v Ústí nad Orlicí, kde našla tato třída své zázemí. Když mi pak jednoho dne řekla, že opravdu končí, věděla jsem, že to myslí vážně. Byla vždy velmi solidní. Byla přesvědčena, že co mohla udělat, udělala. Dle jejího mínění bylo třeba předat pochodeň. I o to se starala už dlouhodobě. Hledala a zatahovala do té práce další lidi. A některé i záměrně vychovávala. (Takhle v Týništi přivedla k dramatické výchově třeba Zdenka Dlabolu. Myslím, že už úspěšně absolvoval tento obor na pražské DAMU.)

Milá Libuško. Když jsme se viděly naposled, vypravovala jsi mi, jak cestuješ. Co všechno krásného prožíváš. Nedivím se tomu. Myslím, že jsi vždy uměla dobře žít. A byl to vždy přístup vědomý. Na Tebe si ten život tak hned nepřijde. Takže Ti přeji hlavně zdraví, abys ho mohla i nadále skvoستně užívat. K naší lítosti však už v jiné oblasti, než je dětské divadlo. Ale budme i my skromní. Všechno má svůj čas. A svoji stopu jsi zanechala. Byla bych nerada, aby se na ni někdy zapomnělo právě proto, že byla tak málo okázalá ale o to pravdivější.

Všechno nejlepší! A díky.

Tvoje Mirka Čisářová

Tetičku Líbu z Týniště nad Orlicí netřeba dalekosáhle představovat - snad jenom, že v posledních letech Kaplických kormidlovala tamní porotcovský sbor tak mazaně a láskyplně, že ji všichni - jak dítka, tak pedagožky, ba i spoluporotkyně - měli rádi.

V její obci si paní učitelku mateřštiny a dramatické výchovy předcházeli dodnes.

Odkojila totiž řadu následovníků (např. Zdeněk Dlabola) a ozařovala svým plamenem. Ostatně, proč ten minulý čas? Líba tak čini podnes!

Josef Tejkl

Vladimír Zajíc - narozen 28. 7. 1946

Autobus č. 27:

"...a koho máš na tu rétoriku? Taky Zajíce? Dobřej borec, co..."

Trolejbus č. 2:

"...holky jedete na fakuli?"

Co tam?

Máme seminář se Zajícem.

Co to je?

Ale nějaký archetypy či co.

No a?

Hele, von chodí skvěle voháklej..."

Rozhlas:

"...recenzi pro stanici Vltava připravil Vladimír Zajíc."

"...s paní XY kriticky rozmlouval Vladimír Zajíc."

"...s panem ZZ o hudbě, kterou má rád, si povídal Vladimír Zajíc..."

Noviny:

"...za porotu: Vladimír Zajíc..."

"...členy lektorského sboru byli..., Vladimír Zajíc..."

"...seminář vedl Vladimír Zajíc..."

"...osnovy kurzu připravuje Vladimír Zajíc..."

A TO NENÍ URČITĚ VŠECHNO!!!

A to je Vladimírek již ti-letý?! Přeji ti za ty tální i nás thální, abys měl hodně energie, zdraví a chuti se s námi setkávat, abys měl sílu předávat nám své dramaturgické zkušenosti, abys byl stále šarmantním a okouzlejícím mužem.

-JP-

PELMEL (MIŠMAŠ)

Neuniklo nám v čísle 16. Divadelních novin: "Na Mezinárodním filmovém festivalu v Benátkách sklídl pozornost film režiséra Mazzacurthio "Vesna utíká rychle", v němž hlavní roli ztvárnila brněnská herečka Tereza Zajíčková, opravdový objev, vzhledem připomínající mladou Ingrid Bergmanovou ve filmu Stromboli".

Dodáváme: Ta holka je ze Železnice, má být po kom - a talentu jsme si všimli už dávno před Mazzacurtim.

J.T.

Výstava věnovaná 170 letům ochotnického divadla v Hronově byla otevřena ve výstavní hale Jiráskova divadla a trvala do 16. listopadu. Navštívit ji bylo možné při kulturních akcích nebo na požádání na Hronovském kulturním středisku. Dále Hronovští připravili na 16. listopad sraz bývalých i současných ochotníků.

Ochotnický ruch se stal páteří kulturního života v Hronově již velice dávno. O tom znovu podává svědectví výstava ke 170. výročí prvního ochotnického představení ve výstavní hale Jiráskova divadla.

Roku 1823 se do Hronova vrátil Antonín Knohl (Kalina z U nás) po vyučení z Prahy a pod dojmem svých pražských vzpomínek v r. 1826 nebo 1827 nacročil a ve školní třídě provedl představení aktovky J.N. Štěpánka Berounské koláče. Od té doby se odvíjí historie hronovských

ochotníků. Toto téma bylo připomenuto mimo jiné v r. 1980 při výstavě k 50. výročí otevření Jiráskova divadla a v roce 1986 při rozsáhlé dokumentární výstavě k 160. výročí provedení Berounských koláčů. Letos se stal autorem scénáře PhDr. Ladislav Hladký, CSc. z Okresního muzea v Náchodě. Instalaci provedlo Hronovské kulturní středisko ve spolupráci s divadelním souborem.

Expozice připomíná celou historii ochotnictví, od roku 1930 se týká Jiráskových Hronovů a končí nejnovějšími inscenacemi Slaměného klobouku a Medvěda a jejich provedením v Belgii.

Mirka Králová a Lenka Zívrová z Lázní Bělohrad oznámily zánik souboru KUK. Tvořivou dramatikou ve školách však provozují nadále.

Bylo zjištěno při vyslýchání Ivana Svobody právem útrpným (t.j. po intenzivním bdění na přehlídce ve Vysokém n.liz.), že divadelní soubor z Bystřého se chystá opět k divadelnímu činu. Tentokrát na základě textu V.K. Klipery Hadrián z Římsů a za přispění několika nových, mladých členů souboru.

Soubor z Městečka Trnávka sděluje, že začne s prací na další inscenaci, jakmile se mu podaří dr. Duchonovu přemluvit k další spolupráci. Je ochoten k tomu nasadit veškeré páky včetně dovozu a odvozu dr. Duchonové z její chalupy na zkoušky do Trnávky. Zjistilo se, že tato

přemlouvání byla dopována jablčným mostem (později již burčákového charakteru) ze zahrady dr. Duchonové.

Vypadá to, že nejlepší inscenace národní přehlídky ve Vysokém bude možné vidět v Luži. Aleš Němeček s čuchem neomylným nejlepší soubory do Luže lanail ještě před závěrečným výrokem poroty. Využíval k tomu všech dostupných prostředků. K jeho omluvě budiž řečeno, že vlastní žena ho v tomto konání podporovala.

Volné herecké sdružení založené Martinem Zajíčkem úspěšně smazává rozdíly mezi profesionálním a amatérským divadlem.

Má ve svém středu nejen svého dlouholetého profesionála Pepíka Lédla, ale v současné době i několik herců libereckého divadla. Mají po úspěšné premiéře "Mas-tičkáře" v sugestivním prostředí Divadla Ve věži v Jičíně. Po úpravě inscenace i pro jiné prostory začne jistě své tažení i po místech východočeského regionu. Dozvěděla jsem se současně neuvěřitelně! Cestují nadále i se svými Čertovskými pohádkami! Myslím, že počtem repríz dosáhnou brzy rekordu.

Petr Pešek je zrádce! Vykašlal se na divadlo v Tatobitech.

Leč! Leč jeho koření jsou neodolatelná! Zjistila jsem to prověřením svou peněženkou. Nezapomeňte - PESO - podnikatelský obchod kořením, čaji, asijskými specialitami -

prodejna PESO PLUS Palackého 766, Turnov. Prohlašuji, že tato reklama není honorovaná.

Pozor, pozor!!!

Zjistilo se, že profesor Císař má léčebné schopnosti! Po semináři ve Vysokém nám to sdělil ing. Jaroslav Josef (firma VerTUM - projekty, montáže, revize, poradenství, telekomunikace, elektro, elektronické protipožární systémy a elektronické zabezpečovací systémy - Podměstská 221 Proseč u Skutče).

Do Vysokého přijel značně dekomponován, leč energie vycházející z úst profesora při semináři způsobila, že zcela pookřál.

Navrhl profesorovi získat si živnostenský list a své schopnosti tak zpeněžit. Pokud se tak stane, budeme vás ihned informovat. Ing. Jaroslav Josef je parťákem chvalně známého Sváti Vobejdy (v současné době ho najdete v hospodě - jak jinak - na Čachnovské boudě v Čachnově, pokud vím, poskytnete toto vyhlášené zařízení v příštím roce azyli i účastníkům soutěžícím o Pohár rek SCDO v monologiích a dialogích z východočeský region). Kolaboruje však i s lužským souborem.

Firmu GEMA - brusímu drahých kamenů obchodně zastupuje Mgr. Josef Malínek, člen přípravného výboru národní přehlídky venkovských divadelních souborů ve Vysokém n.l. Nenechte se ujít! Kontakt: Na Stebni 365, Turnov.

PŘÍSPĚVKY DODALA MIRKA CÍSAŘOVÁ
(TY BEZ ZNAČKY)

HRONOVSKÝ DIVADELNÍ SOUBOR V ZEMI VYCHÁZEJÍCÍHO SLUNCE

V pátek 27. září odletěli členové souboru Věra Prouzová, Věra Macková, Jiří Kubina a Bedřich Beran pod vedením režiséra ing. Miroslava Houšťky do Japonska. Spolu s pražským souborem mimů S.I. se zúčastnili za naší republiku světového divadelního festivalu amatérů v Toyamě. Po 14 hodinovém letu přes Paříž přistáli v Tokiu.

Festival se konal v přístavním městě Toyama a Takaoka a zúčastnilo se ho 28 souborů z celého světa (USA, Kanada, Francie, Čína, Maďarsko, Rakousko, Anglie, Irsko, Korea, Itálie, Monako, Holandsko, Dánsko, Rusko, Maroko, Singapur, Nový Zéland, Gruzie, Norsko, Česká republika a domácí Japonsko). Festival se konal od 29.9. do 6.10. a záštitu převzal sám japonský císař. Oficiální zahájení se konalo 29.9. v 15.00 hodin japonského času na lodi Shin Sakura Mare, v nádherném divadelním sále pro 400 osob. Jako první, zahajovací představení, se představil hronovský Medvěd.

Byl přijat s velkým úspěchem a dostalo se mu velkých uznání za herecké výkony.

V programu pobytu našich divadelních "seniorů" v Japonsku bylo i mimo jiné setkání s guvernérem města Toyamy a starostou města Takaoka.

Poslední představení Medvěda bylo v Tokiu a pak přímo přes Paříž letěli naši divadelní senioři domů.

SMUTNÁ ZPRÁVA

Zemřel Milan Truneček,
člen vysockého
divadelního souboru.

Zemřel uprostřed života,
který byl v několika
posledních letech naplněn
těžkými zkouškami.

Byl těžce nemocen.

Setkala jsem se s ním
naposled na jaře při setkání
"staré gardy" úpického
souboru. Pocházel totiž
z divadelní rodiny z Úpice.

Tehdy byl ještě plný nadějí,
že jeho zdravotní stav
je možné zlepšit.

Nebylo. Je tak ukončena
i nadějná kariéra herce,
který nám mohl
na divadelních prknech
přinést ještě mnohá
potěšení.

-MC-

A V I Z O

Redakce upřesňuje,
že v žádném případě
nezapomněla na výro-
čí ALENY EXNAROVÉ
A PROF. CÍSAŘE.

Zasypána lavinou
gratulací vyprošťují se
její členové
navzájem,
aby po uhájení holých
životů
gratulace roztřídili
a seznámili s těmi
nejskvostnějšími
P.T. čtenáře v příštím
čísle.

DRAMATICKÁ VÝCHOVA

včera

Těžká Barbora

Obláček a Krásava

Vytáhli jsme z archivů ochotnictva
na Královéhradecku.

Nehodící se škrtněte!

PŘIHLÁŠKA - EVIDENČNÍ LIST SOUBORU A INSCENACE
k účasti na:

NAVRHOVATEL: (vyplňuje se pouze v případě postupu z nižšího kola soutěžní přehlídky)

Návrh je uplatněn na základě výsledků přehlídky - výběru; název a místo přehlídky

Navrhovatel soubor a inscenaci - nominuje

- doporučuje k výběru na 1., 2., 3. místě

SOUBOR

Název a adresa souboru (případně zřizovatele):

..... PSČ: Tel.: Okres:

Jméno a adresa vedoucího souboru:

..... PSČ:

Telefon do zaměstnání: do bytu:

INSCENACE:

Název:

Autor: Překladatel:

Dramatizace, úprava apod.: Režie:

Minutáž představení (vč. přestávky): Přestávka: ano - ne

U loutkářských DS druh loutek: Datum premiéry:

Minimální čas na přípravu představení: na bourání:

Hrací prostor:

- kukátkové jeviště větších rozměrů, min. x m

- kukátkové jeviště menších rozměrů, min. x m

- jiný prostor (nebo upravené kukátkové jeviště)

V případě jiného než kukátkového hracího prostoru uveďte rozměry a proveďte jednoduchý náskres, včetně uspořádání hlediště.

Mimořádné technické vybavení, které je třeba zajistit v místě (piano, praktikáby, tahy apod.):

Soubor používá vlastní zvukovou - světelnou aparaturu

Maximální počet diváků (pokud je omezen):

Divácká adresa: od do let

Počet osob nezbytně nutných k realizaci představení celkem:

z toho hrajících: žen:

mužů: dětí do 15 let:

U souborů mládeže uveďte průměrný věk:

Způsob dopravy souboru:

Předpokládaná výše nákladů na dopravu činí: Kč.

.....
čitelné jméno a podpis odpovědného
zástupce souboru

.....
podpis navrhovatele - ředitele
přehlídky

K přihlášce přikládáme: - osoby a obsazení, vč. údajů o režisérovi, scénografovi, autorovi hudby atp.
- foto inscenace; - textovou předlohu inscenace; odborné hodnocení s uvedením jmen hodnotitelů;
sdělení, zdůvodňující návrh, slovo o autorovi; program krajoové přehlídky,
údaje o zamýšleném pobytu souboru na národní přehlídce

**Středisko amatérské kultury
IMPULS
Okružní 1130
500 03 Hradec Králové**

18-12-1996

L. Kral

NOVINOVÁ ZÁSILKA

A R T A M A

Křesomyslova 7

P.O. BOX 2

P r a h a 4

1 4 0 1 6